

Nhật DỪNG CẢM lên ta tạm lại

DUNG KELL

Quảng Văn

vh

NGHỆ THUẬT ĐÀN
VIÊN NGUYỄN VĂN HỮU

Table of Contents

Lời ngỏ

Những tháng năm qua em đã ở đâu?

Ừ thì cô đơn!

Câu chuyện của mùa

Đẹp thôi chưa đủ, phải... “xấu xa” một chút!

Máy bay bà già xinh đẹp

Bỏ chàng lại đấy và đi đi!

Chủ động chịu đau thì đã chết ai

Cuộc sống của bạn, là của ai?

Đông này, ai sưởi ấm cho ta?

Đừng là quý cô kịch nghệ

Hãy cứ già đi, đừng ngại nữa!

Khóa tình

Mừng bạn đã sống sót qua ngày tận thế

Nếu bạn gặp tôi ôm ai đó trên đường...

Giá tôi được cuồng si thêm lần nữa

Bạn có thể bỏ đi tất cả để yêu?

Hãy sống, và đừng nghi kỵ

Đừng chỉ cười chồng, hãy cười tình yêu!

Người đứng chờ dưới gốc cây tầm gửi

Nhặt dũng cảm lên ta làm lại

Can đảm trước nỗi sợ hãi

Thương yêu rộng lượng

Tôi đã là cô gái già khi hai mươi tuổi

Tôi đang yêu một nàng Juliet

Trái tim này, anh mua giá bao nhiêu?

Vì đâu mà bạn phải “cạp đất”?

Yêu một cô nàng không tuổi

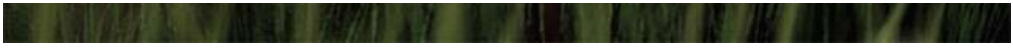
Nhật DỪNG CẢM lên ta làm lại

DUNG KEIL

Quảng Văn

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Lời ngỏ

*Những bài viết trong cuốn sách bạn đang cầm trên tay từng được đăng trên mục **Spirit** và mục **Sống** của báo “Người Đẹp”, được viết với hi vọng có thể mang đến cho các bạn gái những cách nghĩ mới, cách nhìn mới, và niềm tin vào cuộc sống của chính mình, rằng chúng ta được sinh ra là để được yêu thương và cần phải chiến đấu cho những gì mình yêu thương.*

Chuyện về Ed

*

Những tháng năm qua em đã ở đâu?

Sáng qua, một người bạn của tôi có chia sẻ trên Facebook cá nhân một bức tranh biếm họa. Hai nhân vật đang ngồi uống rượu trong quán bar đông đúc. Một người là ông già bụng phệ, đầu hơi hói. Một người là cô gái trẻ đẹp, ăn mặc rất gợi cảm.

Người đàn ông nói:

“Em đã ở đâu trong suốt quãng thời gian qua thế, em yêu?”.

Cô gái mặt tỉnh bơ, trả lời:

“Hai phần ba khoảng thời gian ấy, có lẽ em chưa ra đời”.

Bật cười. Ra là tuổi đời của ông già gấp ba lần tuổi xuân cô gái hiện có.

Hắn bạn sẽ chê cười và không ngần ngại lên án cô nàng trẻ tuổi như vậy mà lại sẵn sàng yêu một ông lão già nua, có thể còn hơn cả tuổi bố mình.

Hãy khoan, để tôi kể bạn nghe thêm một câu chuyện khác.

Nhân vật chính của chúng ta bây giờ là một cô nàng hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp Đại học Ngoại thương, từng kinh qua không biết bao nhiêu hội nghị, hội thảo quốc tế tổ chức ở khắp nơi trên thế giới, sở hữu một blog du lịch Việt Nam bằng tiếng Anh khá nổi tiếng với lượng người truy cập chủ yếu là du khách nước ngoài. Cũng từ trang blog ấy, D. (tên tạm gọi của nhân vật chính) đã “gặp” và biết Ed (tên đầy đủ là Edward Bengtson), một “gã” người Mỹ, làm trong ngành Tài chính ở đất nước cách Việt Nam mười bốn

múi giờ đồng hồ ấy. D. và Ed thường xuyên trao đổi e-mail, thì thoảng lại ghi âm những đoạn nói chuyện để gửi cho nhau. Vì chênh lệch múi giờ, D. thường thức dậy khi Ed bắt đầu đi ngủ hoặc ngược lại. Nhưng điều đó không có nghĩa hai người không thể dành thời gian cho nhau. Ed dạy D. học tiếng Anh, theo cách của riêng gã. Ed thu âm những đoạn gã đọc trong sách, hết đọc nhanh lại tới đọc chậm. Gã sửa từng lỗi trong đoạn ghi âm D. gửi cho gã. Tỉ mỉ và kì công lắm.

Một ngày, gã bảo: “Hey D., you can call me Ed” (thay vì Edward như cách mọi người thường gọi), D. mỉm cười, khoảng cách giữa hai người đã có phần thay đổi.

Tháng hoặc, D. gửi cho Ed một vài bức ảnh về thành phố nơi cô đang sống, về công việc cô làm mỗi ngày. Ed kể với cô về thị trấn Salem ở tiểu bang Oregon nơi gã sống, về những ngày lái xe đến chỗ làm, về ca phẫu thuật ở chân, về những ngày tự hâm nóng pizza và ăn một mình, về những ngày ngồi xem phim một mình. Và Ed đã gửi e-mail cho D. như thế này: “Wish you were here” (Ước gì em ở đây).

Những đêm không ngủ được, Ed nhắn tin nói: “I am thinking of using your tummy for a pillow. That’s great!” (Anh đang nghĩ đến việc gói đầu lên bụng em và ngủ. Tuyệt!).

Rồi những đêm, D. nhắn tin cho Ed hỏi bài. Ed trả lời rất nhanh và chi tiết, không quên hỏi lại: “Does it help?”. D. cười, “Very much. Thanks”. Ed chỉ bảo, “Anything to make you happy”. Chỉ thế thôi, nhưng D. đã không thể giấu nỗi lòng mình, hình như mình thích người ta, thích thật chứ chẳng đùa đâu.

Hết màn kể về chuyện tình yêu, hãy trở về... và nghĩ đến tuổi tác của hai người.

D. năm nay hai mươi lăm, nói trẻ không trẻ, nhưng nói già chưa già. Còn Ed, gã “trẻ con” và lãng mạn vậy thôi, năm nay tính ra cũng đã bước sang tuổi năm mươi bảy. D. giật mình, hơn cả tuổi của bố mẹ cô nữa. Ed bảo, “I wish I were not much older than you” (Anh ước không già hơn em nhiều đến thế này). D. thở dài, biết làm sao được.

Đâu phải đến tận bây giờ D. mới biết tuổi của Ed, chỉ là hai người cứ cố gắng lờ đi, đến một lúc chẳng thể lờ đi được nữa. Đó là khoảnh khắc D. cần xem xét nghiêm túc về mối quan hệ của hai người. Ed bảo, “If I were younger, I would ask you to date” (Nếu anh trẻ hơn, anh có lẽ đã đề nghị em hẹn hò). Ừ, nhưng nào ai có thể cưỡng lại được thời gian. Một vết mờ hằn giữa hai người, Ed dần dần biến mất, D. vờ như không biết điều ấy.

Nhưng dường như không thể. Đến một ngày, cả hai đều nhận ra mình cần đôi phương biết bao. Rằng tuổi tác sẽ chẳng là gì nữa nếu người ta cần nhau nhiều đến thế.

Có lẽ, đến một ngày nào đó, Ed cũng sẽ hỏi D., em đã ở đâu trong suốt những năm tháng qua, để gã phải đợi lâu như thế. D. cũng sẽ cười và bảo, hai phần ba khoảng thời gian ấy, có lẽ cô chưa ra đời.

Nhưng lần này, hẳn tôi sẽ không cười nữa. Bởi tôi, chính là nhân vật chính trong câu chuyện ấy. Ed đang hoàn tất những thủ tục cuối cùng, sang Việt Nam, rồi chúng tôi sẽ cùng bay về Mỹ. Sẽ chẳng có múi giờ nào ngăn cách giữa chúng tôi nữa, sẽ chẳng có phần mềm ghi âm nào cần thiết để chúng tôi có thể nói chuyện với nhau nữa. Bởi Ed sẽ ở đây, trong chưa đầy một tháng nữa.

Tôi biết bạn sẽ nhếch mép cười và cho rằng tôi nông cạn. Tôi hiểu cả sự bất bình của bạn khi thấy tôi tin vào mối quan hệ bất ngôn từ những cuộc nói chuyện của thế giới ảo. Nhưng bạn biết

đây, khi tôi chia sẻ những suy nghĩ của mình trên blog du lịch bằ ng tiế ng Anh, khi Ed vào và chia sẻ những điề u rấ t thật, tôi biế t điề u chúng tôi đang có không chỉ là một mớ i quan hệ ảo nữa.

Tình yêu, trong cuộc đời này, quan trọng nhấ t là đúng thời điể m. Bởi có những tình yêu chúng ta chỉ gặp một lầ n trong đời. Nế u không dũng cảm đưa tay ra nắ m lắ y, bạn có lẽ chẳng bao giờ có thể chạm vào và níu giữ được nó. Ed hơn tôi hơn ba mươi tuổi. Nhưng để so sánh với những gã trai tôi từng gặp trước đây, với những ngọt ngào họ từng mang đế n, tôi tin rằ ng ở cạnh Ed, tôi sẽ nhận được sự nô ng â m hơn thê , rấ t nhiề u.

Có thể, chúng tôi sẽ làm đám cưới. Có thể không. Tình yêu thật sự, vô n dĩ chẳng câ n những minh chứng một cách hình thức, bạn nhỉ? Và có lẽ một ngày nào đó, nế u Ed có hỏi thật rằ ng, thời gian qua không biế t tôi đã ở đâu, thì tôi sẽ không ngậ n ngại mà bảo: “Quan tâm làm gì những ngày trước, vì bây giờ, em đã ở đây rồi!”.

Ừ thì cô đơn!

Mười chín tuổi, buồn đến tê lòng khi mọi tình đã u ra đi. Tôi dùng tiền tiết kiệm mua vé tàu lên Sapa. Phố núi đón tôi dịu dàng, dang tay ôm trọn niềm đau và nỗi cô đơn của tôi vào lòng. Đất trời bằng lăng sương trắng, vắng xa xôi tiếng sáo da diết buồn. Hai năm tuổi, vượt cả ngàn dặm để theo đuổi và nắm giữ hạnh phúc của mình, tôi có ngờ đâu một buổi sáng nọ giữa năm dài tưởng đâu luôn là hạnh phúc, tôi lại tìm thấy mình trong mớ bùng nhùng có tên gọi “cô đơn”, để rồi sau đó là những tiếng thở dài không dứt.

Mười chín tuổi, tôi tự thấy mình lạc lõng bởi tình yêu (tôi từng cho là) quan trọng nhất của cuộc đời đã rời bỏ tôi mà đi. Hai năm tuổi, vẫn là cảm giác lạc lõng ấy, nhưng không phải xuất phát từ trạng thái “bị đá” nữa, mà lạ lùng thay, tôi chơ vơ giữa một mối quan hệ hạnh phúc, giữa một cuộc hôn nhân dường như chẳng có gì để thở than, phàn nàn.

Bạn tôi bảo, tuổi tác thường khiến người ta có những cách nghĩ khác nhau về cùng một khái niệm, phạm trù đơn giản trong cuộc sống. Tôi gật gù. Mười chín tuổi, tôi còn quá trẻ để biết cách mỉm cười đối diện với cảnh đổ vỡ. Hai năm tuổi, những thăng trầm trong cuộc sống chưa nhiều nhưng cũng đủ để tôi học được cách làm lành với chính mình, hết như cách Elizabeth Gilbert đã “Làm lành với hôn nhân”.

Cách đây không lâu, trong khoảng thời gian chôn tôi đến cơ quan làm việc, tôi ngơ ngác trước tấm gương rộng, hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ lại nhìn chính mình trong gương, rồi tự hỏi: “Sao mình chẳng thể tìm thấy một mối liên quan nào hữu hình giữa mình và những thứ xung quanh mình?”, “Sao mình cứ cảm thấy trống vắng

là lạ?”, “Sao Ed không dẫn mình đến bar mỗi cuối tuần?”, “Sao Ed chẳng bao giờ về nhà sớm hơn thường lệ?”... Cứ thế, đến hết buổi chiều, chồng tôi trở về. Tiếng động cơ ô tô nhỏ dần rồi tắt hẳn trong ga-ra, một nụ hôn vào gáy từ phía sau. Tôi vào bếp và nấu nướng. Vợ chồng tôi nói chuyện, như thể những mẫu độc thoại hồ i chiều của tôi chưa từng tồn tại. Rất nhiều ngày trôi qua như thế, tôi nhìn ra hàng cây trụi lá trước nhà. “Chắc tại mình đang dần quen với cảm giác này!” – tôi độc thoại – “Nhưng cảm giác này là cảm giác nào mới được chứ? Lạc lõng? Cô đơn? Chán nản?... Gì thế chứ? Mình đang hạnh phúc cơ mà, Ed yêu mình lắm cơ mà...”. Rồi tôi thiếp đi trong tiếng thở đều đều của người nằm bên cạnh. Mùa đông ở Oregon không có tuyết, nhưng trong phòng vẫn cảm giác lạnh lẽo đến gai người.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy từ rất sớm. Tôi nướng bánh mì, chuẩn bị bữa sáng cho Ed. Lúc kiểm tra giúp Ed chỉnh lại chiếc cà vạt, tôi nói, “Hôm qua, em đã chính thức dịch xong đồ ng bản thảo phải hoàn thành của tháng này. Em muốn đi đâu đó nghỉ ngơi một chút!”.

“Ừ, để vài ba ngày nữa, anh thu xếp công việc rồi đưa em đi!” – Ed cúi người, hôn lên trán tôi.

“Không cần đâu. Em sẽ tự bắt xe lên Portland rồi bay tới Chicago. Em sẽ bay về vào Chủ nhật” – tôi trình bày kế hoạch của mình, rành mạch và chậm rãi, không trông đợi một sự phản đối hay đồ ng tình.

Hôm đó là thứ Ba. Và vé máy bay khứ hồ i đã được tôi đặt trước, trong đêm.

“Em cảm thấy buồn chán đến thế nào?” – Ed nhìn tôi, mắt anh đột nhiên sâu thăm thẳm như một đại dương.

Tôi gật, và nghĩ anh có thể hiểu và thông cảm cho quyết định này của tôi, sau rất nhiều ngày thấy tôi vật vờ với đồ ng bả thảo cầ n dịch, với công việc nội trợ, với những người hàng xóm mỗi lầ n gặp mặt chẳng bao giờ nói với nhau nhiều hơn ba câu.

Chồ ng tôi không phản đố i. Anh chỉ thở dài. Hoặc, đó chỉ là tượng tượng của tôi.

“Anh sẽ gọi cho em sau, khi em tới nơi” – anh nói trong lúc khởi động ô tô.

Ngoài trời rất nhiều gió, tôi chợt nghĩ, không biế t Ed có còn lo lắ ng tôi bị gió thổi bay mỗi khi ra đường, như những ngày đầ u tiên chúng tôi quen nhau không nữa.

Rất nhiều lúc trong cuộc đời này, tôi cảm thấ y biế t ơn chính mình khi quyết định cưới một người đàn ông Mĩ – một người thương yêu tôi hế t mực, và cũng là một người rất “Mĩ”, nghĩa là độc lập, và luôn tôn trọng quyề n riêng tư của người khác. Tôi tự hỏi, nế u giây phút ấy anh bảo tôi đừng đi, tôi có chấ p nhận ở nhà không. Tôi không biế t nữa. Chỉ nhớ, buổi sáng muộn của ngày hôm ấy, tôi đã xách theo chiế c va-li nhỏ và ra khỏi nhà. Đoạn đường từ Salem đế n Portland không xa, đồ ng quầ n áo mang theo cũng không nhiều. Nhưng chẳng hiểu sao chiế c va-li vẫn cứ nặng trĩu. Chắ c tại nỗi cô đơn...

Chicago là một thành phố phát triển. Song hơn một ngày ở đây lại khiế n tôi có cảm giác nó giồ ng hệt phố núi Sapa, nơi tôi đã đế n năm mười chín tuổi. Những mảnh đấ t xa xôi, những con người xa lạ, giọt nước mắ t vô tình rơi trên má trong lúc lững thững bước đi trên đường. Chỉ có điề u, nế u như Sapa cho tôi cảm giác êm ái và dịu dàng để khóc một trận thật to, thật đã thì Chicago cứ lặ ng lế dối theo, bỏ mặc tôi trong nỗi cô đơn của mình.

Bỏ đồ đạc vào khách sạn, tôi đến bar nhạc Jazz. Tôi không thích những điệu ồn ã, tôi mê đắm những điệu nhẹ nhàng. Người đàn ông ngồi bên cạnh hỏi, “Em đi một mình?”. Tôi toan gật, nhưng rồi lại lắc, “Chờng tôi vừa ra ngoài nghe điện”. Nói rồi, tôi đứng dậy ra về. Chẳng hiểu sao lại thấy nhớ Ed nhiều đến thế. Chắc tại nỗi cô đơn.

Ed gọi điện, đưa tôi địa chỉ một quán cà phê nằm bên bờ Tây thành phố. Tôi gọi taxi, thông dong đến nơi. Người phụ nữ lạ mặt đột ngột xuất hiện, ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Lí do rất đơn giản và chẳng có gì để phàn nàn: quán đã kín chỗ. Tôi cảm cúi đọc cuốn sách mang theo, người phụ nữ ấy đọc tin trên iPad.

Một lúc sau, chị ta ngẩng mặt lên và hỏi, “Những lúc cảm thấy cô đơn, chị thường làm gì?”.

Chúa ơi, có phải ai sống trên đất Mỹ đều cảm thấy cô đơn không?

“Tôi không thường cảm thấy cô đơn. Nhưng mỗi lần rơi vào cảm giác tội tệ ấy, tôi thường đến một mảnh đất xa lạ, nơi chẳng ai biết tôi là ai cả, làm vài điệu điên rồ chẳng ai bận tâm, bỏ lại đó những điều chẳng muốn nhắc đến nữa”.

“Tại sao phải đến một nơi xa lạ? Chị không thể làm những điều ấy ở chỗ của mình sao?”.

“Tôi không chắc, có lẽ bởi chưa thử”.

“Sáng nay tỉnh giấc, tôi đột nhiên thấy cô đơn kinh khủng. Ngay cả khi chờng tôi vẫn đang nằm bên cạnh, đặt tay lên bụng tôi dịu dàng”.

“Tôi cũng thế! Tôi đến từ Portland. Chồng tôi rất tốt, anh ấy chẳng làm gì sai cả. Chúng tôi yêu nhau, rất nhiều. Nhưng vẫn đến năm ở chỗ, tôi thấy cô đơn, rất nhiều!” – tôi thở dài. Đó là lần đầu tiên tôi NÓI CHUYỆN với một người Mỹ thực sự, về một điều gì đó không phải là “Xin chào”, “Chị khỏe không?”, “Chúc mọi người một ngày vui vẻ”.

“Đó là lý do chị bay đến đây? Mọi thứ có khác không?”.

“Tôi không chắc. Có lẽ tôi chưa thấy”.

“Những điều chị có thể làm ở đây, chị đến có thể làm ở Oregon. Tôi hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Quan trọng là chị có muốn làm điều gì đó để thay đổi không. Như là kéo chồng chị ở nhà thêm một chút vào buổi sáng thứ Hai, thay vì miễn cưỡng để anh ta đi làm và hai vợ chồng sống như trảm cảm cả tuần sau đó. Cuối tuần, hai người có thể đi chơi đâu đó thật xa. Cuộc sống yên bình quá dễ khiến người ta có cảm giác cô đơn. Chị biết đấy! Chúng tôi mới kết hôn được ba năm thôi, nhưng mọi thứ cứ rệu rã. Tôi vừa đọc báo thấy nhiều cặp vợ chồng đi vòng quanh thế giới. Chắc tôi nay tôi sẽ đề nghị chồng tôi bán nhà và xe ô tô để bắt đầu vòng quanh thế giới như họ”.

Cuộc nói chuyện giữa tôi và người phụ nữ ấy không kéo dài lâu. Điện thoại tôi rung nhẹ, Ed nhấc tin thông báo tuyên bố bất ngờ rời Oregon. “Và anh chẳng thích phải ngủ một mình chút nào! Đột nhiên, anh hiểu ra cảm giác của em những lúc ở nhà một mình và chờ đợi anh. Về đi em, anh sẽ đưa em đi chơi, và hứa sẽ không bao giờ để em phải cô đơn nữa...”.

Tôi gọi điện xin đổi chuyến bay ngay sau đó. Bên ngoài cửa sổ máy bay, bầu trời vẫn âm đạm xám ngắt, nhưng một điều gì đó thật tươi sáng như một hạt mầm mới hé mở trong lòng tôi. Có lẽ,

năm hai lăm tuổi, tôi đã không chỉ biệ́t cách làm lành với nỗi cô đơn, mà còn biệ́t kéo người đàn ông của mình cùng rơi vào nỗi cô đơn ấy. Mà hai người, thì chẳng bao giờ là cô đơn cả, đúng không?

Câu chuyện của mùa

Cuối tháng trước, Ed nhận được lời mời làm việc của một công ty đầu tư tài chính đặt trụ sở ở Portland đúng lúc hợp đồng ràng buộc giữa anh và công ty cũ vừa kết thúc. Trước đó, chúng tôi đã nghĩ đến một kì nghỉ dài hơi ở châu Âu, nhưng có lẽ ý tưởng ấy phải tạm gác lại. Cơ hội kiếm tiền không phải lúc nào cũng đến, nhất là khi nước Mỹ cũng giống hàng trăm các quốc gia khác trên thế giới ở khoản tỉ lệ thất nghiệp đang không ngừng tăng cao, bạn biết đấy. Không suy tính nhiều, chúng tôi rao bán nhà rồi dọn dẹp vài thứ cần thiết, chắt lên nóc xe của Ed, rời Salem vào một ngày mưa tầm tã...

*

Căn hộ công ty Ed tìm giúp nằm không quá xa trường Cao đẳng Nghệ thuật Pacific Northwest. Tôi đã dành hàng giờ đồng hồ để ngắm những con đường sạch bóng, những bức tượng được đặt trang trọng ở vài góc phố, trên những bức tường người ta trang trí bằng những bức tranh nghệ thuật. Portland nhộn nhịp, nhưng vẫn thắm đẫm dịu dàng, lãng mạn, khác hẳn một Portland ồn ào tôi từng biết hồi ngồi trong cửa kính ô tô ra sân bay Portland để tới Chicago. Ed bảo, thành phố này có lẽ hợp với tôi hơn. Tôi thích mê những buổi chiều lững thững đi bộ ra công viên, bắt gặp cả một nửa thành phố đang sử dụng xe đạp như một phương tiện đi lại.

Buổi tối, tôi níu tay Ed, hỏi: “Em có thể mua một chiếc xe đạp được không?”.

Ed chưa bao giờ từ chối tôi điều gì. Lần này cũng thế, Ed chỉ nhéo mũi tôi và đùa, “Đường ở Portland nổi tiếng là không có điểm

cuối. Em chớ đi xa quá kéo lạc, lại tôi công anh đón về!”.

Trong lúc Ed đang bận rộn với công việc mới, tôi tha thân trên chiếc xe đạp, khám phá từng góc ngách của thành phố. Nào là chợ nông sản buổi sớm, nào là cửa hàng sách cổ nằm khuất dưới những tán cây, nào là anh chàng bán bia đơn giản mời khách, nào là những cửa hàng thực phẩm di động trên vỉa hè... Portland cuối tôi đi, khiến tôi quên mất rằng mình còn cả tá e-mail cần check, cả đồ dự định cần hoàn thành.

Trở về nhà, tôi tá hỏa phát hiện ra hơn hai tuần bận rộn chuyển nhà và dọn dẹp, một núi công việc đang chờ tôi với những cái hạn đang đến gần.

Thấy tôi bận thân người trong bữa cơm tối, Ed ân cần hỏi, “Em sao thế? Portland làm gì khiến em buồn rười rượi?”.

“Không! Chỉ là vài ngày nữa em phải có bài nộp rười, trong khi đầu em chẳng có lấy một ý tưởng nhỏ nào!” – tôi thở dài.

“Từ hồi chuyển đến đây, đầu óc em toàn Portland, không cả có chỗ cho anh, lấy đâu chỗ cho ý tưởng viết bài chứ!” – Ed châm chọc.

“Em không đùa đâu!”.

“Anh cũng đâu có đùa! Khi mà đầu óc em chỉ toàn hình ảnh thành phố này, tại sao em không thử viết về nó? Tại sao cần một nghĩ một ý tưởng khác trong khi em đã có một ý tưởng tuyệt vời và quan trọng hơn là, em rất thích nó chứ?! Anh nói có đúng không?”.

Tôi cảm ơn Ed bằng cách “thưởng” cho anh một chút rượu vang trong phần tráng miệng. Ed bật cười.

*

Sắp đến Noel, ngày lễ quan trọng nhất trong năm của thành phố. Khắp nơi, cửa hàng, cây cối được trang trí với những gam màu ấm cúng, rộn ràng. Tôi ngồi uống trà ở một góc quán nhỏ gần phố The Pearl. Quán cà phê khi nào cũng thơm mùi gừng. Nhạc phát ra từ chiếc loa trong quán thường là những bản country từ những năm 90 của thế kỷ trước, một không gian không thể hoàn hảo hơn cho việc viết lách. Tôi mở laptop, lách cách gõ những dòng đầu tiên. Vài ba người trò chuyện xung quanh, đôi ba người xì xụp bên cốc cà phê tỏa khói, chẳng ai chú ý đến việc tôi đang ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, không ngừng dăm chiêu, nheo mắt lại, cố gắng thoát khỏi trạng thái bí từ. Portland đẹp quá, nhưng người ta đã viết rất nhiều về nó, một cú nhấp chuột google đã ngay lập tức rơi vào maelstrom những bài viết của các nhà báo lữ hành. Tôi thì chưa đủ độ ngấm, vốn từ lại đang rất... khiêm tốn.

Tôi xóa dòng chữ vừa gõ, đóng máy tính và quyết định đạp xe về nhà, trong lòng còn nguyên nỗi bức bối không sao thoát ra lời. Chưa đi được bao xa, tôi bất ngờ bắt gặp Ed đang đứng trên vỉa hè, nói chuyện thân mật với một người phụ nữ tóc vàng. Có lẽ đó là Lisa, người đồng nghiệp nữ thường giúp đỡ Ed trong việc làm quen môi trường mới, người mà Ed đôi ba lần nhắc đến trong những cuộc nói chuyện, nhưng tôi mãi nghĩ về những con phố, mãi lo lắng những deadline nên không thực sự để tâm. Hai người tỏ ra rất vui vẻ, Ed nhìn người phụ nữ ấy bằng ánh mắt rất dịu dàng. Tôi đến gần, đánh tiếng để Ed nhận ra sự có mặt của tôi.

“Hai người nói chuyện vui vẻ quá nhỉ!”.

Nói rồi, tôi đạp xe đi thẳng.

Tôi cứ đạp miết, đạp miết. Đường ở Portland đúng là không có điểm dừng, các con phố thông nhau tạo thành những vòng tròn bất tận. Hoặc, chúng có thực sự là những vòng tròn hay không, tôi cũng

không biết nữa. Chỉ biết đôi chân mỏi nhừ không thể tiếp tục những vòng quay cũng là lúc bóng tôi đổ xuống khắp mọi nơi, tôi dựng xe trước nhà chờ xe bus rồi bước vào, ngoảnh tránh gió. Tôi mở điện thoại, một cuộc cuộc gọi nhớ và một tin nhắn. Đề u của Ed. Anh bận đến mức chỉ có thể bấm số gọi tôi một lần sao? Tôi bấm bình để mặc tin nhắn của Ed trong hộp thư đến.

Hơn một tiếng sau, tôi cảm thấy hoang mang tột độ. Con đường không tên, những người xa lạ. Tôi mở tin nhắn, Ed kêu tôi gọi lại cho anh ngay khi nhận được tin nhắn ấy. Tôi rụt rè bấm số, cố làm ra vẻ cứng rắn dù trong lòng đã bắt đầu thấy sợ.

“Ed, tôi đón em!”.

“Anh tưởng em đang giận chứ!?”.

“Anh nói chuyện thân mật với người phụ nữ ấy ngay trước mắt em, hỏi sao em có thể không giận chứ?”.

“Nhưng đó chỉ là một người đồng nghiệp. Bọn anh có cuộc hẹn gặp đối tác để bàn công việc, sau đó anh nhờ cô ấy...”.

“Anh thôi đi! Em không muốn nghe nữa!”.

“Không muốn nghe thì em cũng nên về nhà đi chứ! Có biết là bụng anh đang rứt đối không hả?”.

“Tôi đón em! Em không biết đường về”.

“Miêu tả chỗ em ngoảnh cho anh nghe”.

Sau khi nghe tôi hồ hởi “thuyết trình”, Ed ngay lập tức biết nơi tôi đang ở, anh chỉ tôi đường trở về rồi thủng thẳng: “Em tự mình bỏ đi, cũng nên tự tìm đường trở về chứ! Về mau đi! Anh sẽ chuẩn bị bữa tối”.

Tôi đạp xe ngược chiều gió, cảm thấy vừa mệt vừa tủi thân. Giá như tôi không giận Ed. Hoặc, giá như tôi có thể kiếm ra ý tưởng nào đó để viết vào buổi chiều, hẳn tâm trạng tôi cũng không tệ đến thế. Giá như...

Chiếc xe ô tô đang chạy ngược chiều nháy đèn liên tục khiến tôi chói mắt, phải cho xe dừng lại. Ed mở cửa ô tô, bước ra giúp tôi lên xe ngồi cho ấm. Anh chốt xe đạp của tôi vào cốp xe rồi lái thẳng về nhà. Suốt cả quãng đường, Ed không nói thêm bất cứ lời nào. Ed giận, tôi thở dài. Tự nhiên chuyện trở nên phức tạp quá...

*

Chờ đón tôi ở nhà là một bàn tiệc với rượu và hoa hồng Ed đã chuẩn bị sẵn.

“Một tháng kể từ ngày chúng ta dọn đến Portland, anh vẫn yêu em và chưa từng thay đổi!”.

Tôi càng bất ngờ hơn khi Ed rút từ ngăn kéo bàn ra một món quà nhỏ, bên trong là một cuốn sách ảnh về thành phố nơi chúng tôi đang sống và một cuốn sổ được sản xuất bằng giấy tái chế, sản phẩm đặc trưng của thành phố này.

Hóa ra Ed nhờ Lisa dẫn tới cửa hàng quà lưu niệm nổi tiếng của thành phố. Cô ấy sinh ra và lớn lên ở đây, dĩ nhiên rành thành phố hơn cả hai chúng tôi. Tôi đã đỏ mặt khi nhớ lại thái độ của mình lúc gặp Ed và Lisa đang đứng nói chuyện. Tôi nghĩ, có lẽ mình sẽ mời cô ấy đến nhà, như một lời cảm ơn và một lời xin lỗi.

Ed đã đúng khi nói rằng chỉ cần thực sự để ý, tôi sẽ nhận ra những điều đáng giá đang ở xung quanh mình.

*

Thời hạn nộp bài đang tới gần. Tôi thôi ngồi bất lực trong phòng, ra ngoài mua vài món đồ trang trí. Noel sắp đến. Và ý tưởng về một câu chuyện nào đó hẳn sẽ đến, khi tôi biết tận hưởng hạnh phúc mình đang có. Đó có thể là một bài viết về thành phố đang dang rộng đôi tay bao bọc chúng tôi, một tản văn về những hiểu lầm giữa hai vợ chồng... Hoặc, đơn giản chỉ là một câu chuyện không tên của mùa. Sao cũng được, miễn sao luôn có Ed.

Đẹp thôi chưa đủ, phải... “xấu xa” một chút!

Thế giới công sở thật vui tươi giữa những đồng nghiệp giỏi giang, giỏi giang, tốt bụng. Nhưng không thể cứ nguyên xi giỏi giang, tốt bụng khi bạn gặp phải những yêu nữ công sở, hoặc những đồng nghiệp nam cá tính yêu quái.

Lúc này, dù chẳng muộn, bạn vẫn cần một chút “xấu xa”, nếu bạn gọi việc mạnh mẽ và khôn ngoan để tự bảo vệ những quyền lợi chính đáng của mình như vậy.

*

Bữa trưa công sở, chị bạn tôi làm ở phòng marketing công ty gần đó, lấp đầy bụng dạ bằng một tràng dài những chiến tích của cô nàng đồng nghiệp. Nàng là họ hàng gần xa của ông bạn của chủ tịch công ty. Nàng lười nhác, năng lực có hạn nhưng thủ đoạn vô biên. Nàng gác chân lên ghế mỗi khi văn phòng thanh thoi, nhưng vờ cuối ngúng việc mỗi bận sắp tổng duyệt qua giám sát. Công lao của chị bạn tôi, cô nàng, vờ như... ngốc nghếch, vờ hết vào mình. Bạn tôi áy náy, nhưng chẳng dám động vào tổ kiến lửa. Mỗi ngày đến cơ quan với chị là một cực hình, dần dà chẳng còn chút nhuệ khí nào để vươn lên nữa.

Nghe xong tâm sự ấy, cả bọn chúng tôi đã sẵn sàng tổng xỉ vả cô nàng vớ vẩn kia một trận. Nhưng cơn thịnh nộ ấy bị kìm hãm lại bởi câu chuyện của một cô nàng khác.

Chuyện từ thời xa xưa xưa xưa, nhưng tới giờ nàng vẫn còn cay.

Khi đó, nàng trẻ. Mà khi người ta trẻ, thật khó có thể ngồi im một chỗ, gấn bó với đồ ng già y tờ của một công việc mà chẳng cần mở mắt ta cũng có thể hoàn tất ngon lành. Tuổi trẻ gấn với máu liêu, nên nàng ưa nhảy việc. Tôi nghĩ ấy cũng là một xu thế của những con người năng động, không ngại thử thách.

Nàng đang là biên dịch viên cho một công ty đầu tư tài chính. Công việc với mức lương không tồi, nghe qua tưởng đơn giản: hằng ngày nàng vào những trang web uy tín, tìm kiếm, tổng hợp thông tin cần thiết và dịch ra tiếng Việt, đưa lên website công ty. Công việc không to tát gì nhưng nhiều vô kể, đòi hỏi sự kiên nhẫn và hơn mọi thứ, đó là... siêu nhàm chán. Tính nhảy việc tiếp, nàng bèn chỉnh sửa CV, lên mạng dò tìm vài trang web tuyển dụng rồi nộp đơn online. Đúng lúc yêu nữ cùng phòng đi qua, nhìn vào màn hình của nàng, hồn nhiên phán: “Vừa được tăng lương mà đã chê việc chán, coi bộ bây giờ khó giữ chân người tài ha!”. Cùng lúc đó, sếp đi qua, nghe thấy hết. Nàng bị “knock out” ngay khi chưa kịp nộp đơn xin việc, cũng như chưa kịp chuẩn bị bất cứ công việc nào cho quãng thời gian thất nghiệp. Bây giờ nàng mới hay, thường ngày ngon ngọt chuyện trò, không có nghĩa yêu nữ công sở sẽ bao bọc ta những ngày gian khó!

Một người bạn tôi trầm ngâm, an ủi hai chị kia rằng, “ác giả ác báo”, “gieo nhân nào gặt quả nấy”, rồi “đừng nóng vội, rồi ả sẽ sớm gặp báo ứng thôi!”... Thoạt nghe cũng có vẻ xuôi tai, tạm thời an ủi con giận đang sôi sùng sục.

Nhưng chẳng lẽ bạn cứ nhẫn nhịn để các yêu nữ công sở dồn bạn vào chân tường? Hãy nhớ đừng bao giờ lấy nhẫn nhịn làm đầu, cái ta cần là hiểu người, hiểu đời.

Một cô bạn từ thời đại học của tôi, một thân một mình vô Sài Gòn thử sức, bỏ mặc những mối quan hệ có thể mang đến cho nàng một

công việc ổn định ở Hà Nội. Thoạt đầu, nàng thử việc cho một tờ báo. Những bài viết của nàng nhanh chóng có sức nặng và tầm ảnh hưởng. Sếp đưa nàng vào vị trí biên tập viên chính thức. Đó cũng là khi người phụ trách nàng, cũng là một phụ nữ, người từng dẫn dắt bạn những ngày đầu bỡ ngỡ, chị này nảy sinh nỗi sợ hãi bị soán ngôi, bèn tìm cách phá bạn. Những ý tưởng nàng không ngừng tuôn chảy, nhưng khi viết ra, nộp cho chị ta, sau vài ngày bỗng chốc được chị triển khai thành những đề tài tương tự, chỉ cách diễn đạt là khác, và tên tác giả là ai hẳn bạn cũng có thể đoán ra. Thay vào đây, những đề tài khó nhằn chị đề đầu đẩy cho cô nàng.

Nàng mệt mỏi, nhiều lần định bỏ cuộc. Nhưng không, cái mà nàng cần là sự công bằng, là sự đánh giá chính xác năng lực thực sự của nàng.

Cuối cùng, nàng quyết định, nghĩ ra ý tưởng mới, phát hiện những vấn đề hay, nàng gửi thẳng đến sếp. May cho nàng là bảng thành tích của nàng đủ làm bằng chứng cho những e-mail vượt cấp ấy. Nàng kể với sếp là nàng có nhiều ý tưởng mới lạ, nhưng chị phụ trách không tin nàng có thể làm được nên không giao, song nàng lại muốn thử sức và cần sếp cho cơ hội. Sếp đồng ý. Nàng trở thành biên tập viên chính thức của tờ báo ấy. Nàng không ngoan ngoãn chịu thua! Nàng đã sử dụng “thủ đoạn”, và “xấu xa một chút”!

Một câu chuyện khác. Tôi vừa được một cô bạn khác mời đi ăn khao. Vì vụ gì ư? Nàng vừa giải cứu thành công chồng nàng khỏi một cô ả mê muội và lảm chiêu trò. ả ta mê đắm chồng nàng, thò vào tai chồng nàng những chuyện không hay về nàng, rằng nàng từng đến tìm ả và dọa đâm đủ thứ, bạt tai túm tóc ả, này nọ... Dù yêu vợ nhưng ít nhiều cũng hoài nghi, lâu dần sinh ra chán nản. ả kia tranh thủ thời cơ rủ chồng nàng ra ngoài cà phê cà pháo cho tiện bề... tâm sự.

Hèm, cô nàng khỏ sở, khóc lóc. Nhưng nhấ t quyế t nàng không đầ u hàng. Nàng tìm ra những lí do hợp lí để chồ ng ở nhà nhiề u hơn. Nàng nói với chồ ng về ả kia, những điề u tô t đẹp, khen ả dễ thương, rằ ng ả coi nàng như em gái. Chồ ng nàng mới tá hỏa lên, hiểu ra mọi sự. Và tâ t nhiên, quay đầ u là bờ, mái ấ m và nàng vẫn luôn ở đó chờ đợi.

Một cô nàng đánh đá như tôi sẽ cho bạn một lời khuyên cũng hơi đánh đá: Đẹp thôi chưa đủ, phải “xấ u xa” một chút! Bạn có thể vẫn giữ quan niệm số ng và bản chấ t tuyệt vời của bạn. Tôi vẫn cứ yêu quý bạn và thỉnh thoảng sôi sùng sục tức hợ bạn như thể phải xem một bộ phim truyề n hình về ấ những cô gái nhấ n nhậ n, bởi vì tôi là một cô gái hành động.

Ai cũng yêu những người phụ nữ đẹp và tô t bụng. Nhưng đẹp và tô t bụng khiế n ta thành nhu nhược, cam chịu những bấ t công vô lí xảy đế n với mình. Thực tình, tôi ước rằ ng bạn hãy cứ “xấ u xa” một chút để bảo vệ chính mình, bảo vệ cả những người tô t quanh bạn.

Tâ t nhiên, là chớ nên thường xuyên sử dụng nó, đế n nỗi cái “một chút” ấ y ngấ m vào máu, biế n thành bản chấ t. Đó là khi cái đẹp trong bạn đã bị biế n hình.

Máy bay bà già xinh đẹp

Tháng trước, tôi tham gia khóa học chủ đề “Nền tảng của kinh tế thị trường”, dành riêng cho các nhà báo TRẺ. Hãy khoan lật trang, bởi những điều dưới đây hoàn toàn không dính líu gì tới “kinh tế” hay “thị trường”! Tôi chỉ muốn nhấn mạnh chữ “TRẺ”. Theo yêu cầu khóa học, tuổi tối đa của ứng viên phải là ba mươi. Nếu “già” hơn, dù tài giỏi đến đâu, thành tích dày cỡ nào cũng bị out. Nên cỡ đâu hai đít chơi vui như tôi, dầu tự xưng là trẻ măng, nhưng khi đứng trước đám đàn em kém năm, sáu tuổi, tôi cũng không khỏi “mặc cảm”.

Trong đoàn, có một cậu nhóc kém tôi ba tuổi, từ Sài Gòn bay ra, để cùng chúng tôi khăn gói lên Mộc Châu “sinh hoạt và học tập” bốn ngày. Chàng có giọng nói trầm ấm và tiếng hát hay quên sầu. Hoặc cũng có thể, chàng trai nào đến từ mảnh đất ấy đều như vậy, nhưng do các “bà cô già” trong đoàn “hám của lạ” nên cứ nhiệt tình xán vô. Nào là em cười cũng thấy duyên, nào là ít nói cũng có vẻ lạnh lùng của ít nói, ngò i ăn cũng dành chỗ cho “hotboy”, chụp ảnh nhất định phải làm dáng với chàng “người yêu trẻ tuổi”. Lắm phen tôi thấy cậu nhóc ngượng ngùng, nhưng của đáng tội, người đâu mà dễ thương và ngoan quá thể. Lũ chúng tôi chỉ còn nước nửa đùa nửa thật mà giành nhau anh chàng này.

Ngày kết thúc khóa học, cậu nhóc đứng lên phát biểu đủ thứ trên đời. Nhưng bộ nhớ của tôi chỉ còn lại: “Tham gia khóa học này, ngoài kiến thức hiện đại và có tính ứng dụng cao, em còn có cơ hội phát hiện ra rằng ngoài Bắc có rất nhiều máy bay chất lượng cao ạ!”. Cả đoàn vỗ tay rân rân. Nói “máy bay” nghĩa là giữa chúng tôi có những khoảng cách lớn, là khoảng cách giữa phi công trẻ và

máy bay... bà già. Nhưng có hề gì, chúng tôi là máy bay chất lượng cao cơ mà!

Nói đến chuyện phi công trẻ - máy bay già, tôi nhớ cô bạn thân học cùng lớp hồ i cấp ba. Hồ i ấy, chúng tôi học chuyên Văn, nàng lại rất thân với vài chàng lớp Toán, nhưng các chàng học dưới chúng tôi một khóa. Những ngày rảnh rỗi, tôi hay thấy nàng “mở lớp” dạy Ngữ văn và tiếng Anh cho mấy đàn em đó. Thằng hoặc, tôi còn ghen tị với chúng vì cô nàng nhất định hủy cuộc hẹn đi ăn với tôi chỉ vì ngày mai bọn chúng có bài kiểm tra và cần được ôn tập thêm lần nữa. Những tưởng câu chuyện chỉ dừng lại ở sự quan tâm và thân thiết tựa tựa mức... chị em một nhà. Nào ngờ, khi chúng tôi đang học năm hai, còn các “hoàng tử bé” bắt đầu trở thành sinh viên, nàng và một trong số những hoàng tử ấy “nên duyên”. Họ công khai hẹn hò trước bàn dân thiên hạ. Chàng cao ráo, ra dáng chín chắn lắm. Còn cô bạn tôi thì trẻ con và rất vô tư. Ấy thế mà chẳng bao lâu, chuyện tình của họ chấm dứt. Lí do rất nhạt, vốn là trước đây, để che giấu “thân phận”, chàng và nàng chỉ dám đánh tiếng bằng ánh mắt và một vài tin nhắn hỏi thăm, bày tỏ cảm tình, xưng hô thì nhất mực là chị - em. Tới khi hẹn hò, chàng nàng vẫn không sao bỏ được cách xưng hô đó, dù đã cố. Thành ra, tình cảm dần đậm sâu nhưng biểu hiện vẫn gượng gạo. Gờng mãi không nổi, thế là chia tay. Đợt ấy tôi bảo bạn kìa, ai cấm chị mà phải giấu. Ngay từ đầu cứ xưng bằng tên thì đã chết ai.

Rồi chính tôi cũng không ngờ được là năm thứ hai đại học, tôi lại cảm nắng và đồ đứ đừ một cậu bạn cùng lớp. Cậu ta đi học đúng tuổi, nghĩa là kém tôi một năm. Hồ i đó, tôi thi đại học lần hai mới đỗ. Khi tôi và chàng đi bên nhau, ai cũng nghĩ tôi còn kém tuổi chàng. Biết rõ lợi thế bản thân, hồ i mới nhập học, tôi đã chủ động xưng “tớ” với hội cùng lớp thay vì để cả lũ tấn công tôi bằng chữ “chị”. Tôi chắc mẩm mình có thể tránh được sai lầm xưng hô của bạn tôi.

Yêu một chàng trẻ, nghĩa là tôi phải trẻ hơn. Con gái bả ùng tuổi trông đã trưởng thành hơn con trai, huớng chỉ tôi còn hơn tuổi chàng. Thế là “công cuộc hò ì xuân” của tôi chính thức bắt đầu. Tôi ăn mặc xì tin, tôi trang điểm sáng rực rỡ, tôi học vài từ lóng, bông đùa mà chàng và bạn chàng hay dùng. Càng cô ù thu hẹp “khoảng cách tuổi tác” thì tôi càng cảm giác rõ ràng khoảng cách của... một năm tuổi. Tôi cô ù gắ ùg quá trời để rô ì kắ ù quả là cuối cùng chúng tôi đường ai nắ ù đi.

Chàng bảo, chàng không còn nhận ra tôi nữa, tưởng như đang yêu một cô nhóc hơn là một cô gái đã ngoài hai mươi tuổi. Tôi thắ ùg thoắ ùt, có phải tôi đã thay đổi quá đà không? Tôi biế ùt mình đã sai khi cô ù biế ùn bản thân thành người khác, kẻ hoàn toàn xa lạ với chàng. Kẻ mà ngay cả tôi cũng thắ ùy vắ ùt và để sắ ùm vai.

Trở lại ba chữ “chắ ùt lượng cao” mà chàng phi công trẻ đế ùn từ Sài Gòn của chúng tôi đã nói. Tôi không nghĩ “chắ ùt lượng cao” là phẩm chắ ùt gì đó xa xôi, vì chúng tôi không là ai khác ngoài chính chúng tôi, khi ở bên chàng.

Thực ra phụ nữ khi yêu, dù yêu ai, tắ ùm tuổi nào, đề ùu trẻ ra đế ùn vài tuổi và tin rắ ùg đắ ùt trời này chỉ thuộc về ù riêng họ. Vậy thì tại sao phải “xoắ ùn”? Ông nội tôi kém bà nội hai tuổi. Và đã hơn năm mươi năm trôi qua kể từ ngày cưới, hai người vẫn số ùg hạnh phúc. Rắ ùt nhiề ù chàng phi công trẻ đã “lái” chiế ùc máy bay bà già yêu quý của mình nhiề ù thập kỉ trong hạnh phúc.

Một chàng phi công trẻ tôi biế ùt đã viế ùt hò ì kí blog về ù mô ùi lương duyên của chàng với cô nàng máy bay bà già xinh đẹp của mình. “Khi anh được mẹ sinh ra tại bệnh viện phụ sản vào khoảng ba giờ chiề ù, thì em đang ăn quà chiề ù ở trường mẫu giáo cách đó hai cây số. Riêng chuyện đó thôi, anh đã nghĩ chúng ta thật là có duyên với nhau... Nế ù đã yêu anh, thì em chắ ùp làm gì chuyện em đã đế ùn

sớm hơn anh bốn năm trong cuộc đời này (Nếu là anh, thì anh sẽ không than phiền đâu). Anh hứa sẽ đợi em trang điểm cả đời để bù lại, thế là được chứ gì...”.

Phải rồi, nếu đã yêu, thì quan trọng chỉ những ngày ta đến trước trong đời và chờ đợi...

Bỏ chàng lại đây và đi đi!

Bữa nay đi làm, thầy văn phòng vắng la lùng. Mới nhận ra không còn tiếng í ới nói chuyện, chất giọng lạnh lạnh, trẻ trung của cô nhóc sinh viên đến làm bán thời gian. Cô nhóc nộp CV xin vào cơ quan tôi đúng đợt chẳng sếp nào cần tuyển trợ lý, cũng chẳng ghế nào còn trống để nhét vô. Cô nhóc không thân không thích với bất kỳ ai trong công ty, cuối cùng cũng được nhận vào với vị trí thực tập sinh. Đang là sinh viên năm sát cuối, cái cô nhóc cần là kinh nghiệm chứ không phải lương, sẵn tiện, sếp tôi cho vô luôn. Nhân tài như lá mùa thu, chưa biết có phải nhân tài không nhưng “hàng miễn phí” được cộp mác trường đại học “xịn” là đủ ngon rồi.

Cô nhóc năng động và học việc nhanh lắm, sếp cũng có ý định ký hợp đồng chính thức với cô nhóc sau hai tháng “thử lửa” ấy. Nhưng cô nhóc đã “nhanh chân” hơn. Trước khi chính thức “dọn đi”, cô nhóc có tâm sự với tôi rằng sẽ vào miền Nam buôn bán một tháng hoặc có thể hơn thế. Ý định ban đầu của cô nhóc là vì vụ vài ngày vắng số tiền tiết kiệm được từ việc viết lách. Sau một đêm trăn trở, cô tỉnh dậy với ý nghĩ sẽ thử vào đó làm thêm một tháng, ít nhất cũng phải kiếm đủ tiền thuê phòng trọ trong thời gian ấy. Gian lao cũng phải thử. Thế là liên hệ với bạn bè, thế là gửi CV đi tìm kiếm, thế là gọi điện nhắn tin nhờ bạn bè trong Nam tìm giúp. Bạn cô nhóc báo ra, một cửa hàng cà phê trên đường Phạm Ngọc Thạch đang tuyển nhân viên phục vụ làm toàn thời gian và sẽ nhường một suất cho cô nhóc của tôi. Cũng phải cảm ơn trời rằng bạn cô nhóc là khách quen của quán.

Nhưng nếu chuyện đến đây là hết, âu cũng nhạt. Một tháng có thể không dài, nhưng với những người yêu nhau, cụ thể là cô nhóc kia

và chàng người yêu hơn hai tuổi, đó là một khoảng thời gian không hề ngắn. Chàng trai quen với việc luôn có người yêu ở cạnh, lại không muốn người yêu mình vô Nam rồi lỡ cảm nắng chàng nào trong đó, nên ngăn dũa lắm. Nhưng tính cô nhóc tôi biết, “tung tung”, tính sao làm vậy, kiên quyết vô cùng. Thế là chia tay. Tôi biết cô nhóc buồn, tình đầu nhiều kỉ niệm. Nhưng trách cô nhóc sao được khi mà chàng kia ích kỉ như thế. Thực lòng, tôi tự hào về cô nhóc luôn gọi mình là “tỉ tỉ” này quá đời.

Phụ nữ, dù ở lứa tuổi nào cũng luôn là phái yếu. Không chỉ yếu về mặt sức khỏe mà còn yếu trong cả tư tưởng hay tinh thần. Tôi chỉ đang muốn nói đến khả năng đưa ra quyết định. Nhiều chị em phụ nữ mà tôi quen, cơ hội thăng tiến nghề nghiệp đã có ra đây, nhưng phải di chuyển đến một nơi công tác mới, xa người yêu, xa chỗ ở... nghĩ đi nghĩ lại bèn từ chối khéo. Cũng có người “tham vọng” du lịch đây mình, nhưng người yêu không thích xa, nên lại thôi. Đến mãi sau này, khi lịch đã phủ kín bởi việc chăm sóc chỗ ở và con, họ lại bỏ đi rồi tự an ủi bằng cách nói rằng gia đình là điều quan trọng nhất. Tôi không phủ nhận, nhưng có khi nào bạn nghĩ đến việc sống cho cuộc đời của mình trước tiên chưa.

Phụ nữ Việt Nam là như vậy, đức hi sinh đây mình, sẵn sàng từ bỏ đam mê, thói quen của mình chỉ vì tình yêu, vì người mình sẽ nguyện gắn bó cả đời. Những câu chuyện dám sống với ước muốn của mình như cô nhóc tôi kể bên trên, cũng không hiếm gặp trên mạng. Nhưng đa phần mọi người khi đọc những bài viết ấy đều ủng hộ cô nhóc bằng cách nói rằng tình yêu, nếu là của mình sẽ mãi là của mình, chẳng mất đi đâu được. Vậy là họ đang trông chờ rằng một ngày nào đó, sau khi bước chân của người phụ nữ mỏi mệt, trở về, họ sẽ “bị động” và được một tình yêu xưa cũ ư? Tôi cho rằng không. Bởi những người phụ nữ dám phẫn đấu, dám lựa chọn như vậy không nhiều. Và một người dám sống cho ước mơ của mình,

dám phấ n đầ u vì sự nghiệp của bản thân trong tương lai, ấ t sẽ biế t số ng và cô gắ ng, nỗ lực để tìm kiế m tình yêu cho riêng mình.

Người ta thường ngợi ca những người phụ nữ số ng vì người khác, đặt niê m vui, niê m hạnh phúc của người khác lên trên hạnh phúc của đời mình. Nhưng chính điề u đó lại hàm chứa nhiê u ẩn họa. Một tờ báo đưa tin rằ ng, một ông bố đã giế t chấ t con mình bằ ng cách cửa cồ. Trước đó, ông này và vợ mình thường xuyên xảy ra cãi cọ, xô xát, ông ta đánh vợ không thương tiể c. Chuyện đó xảy ra rấ t nhiê u lầ n. Ngay trước ngày phạm tội, ông ta cũng đang thượng cẳng chân hạ cẳng tay với vợ, con ông xông vào can ngăn, lúc đó ông dừng tay vì không thể làm gì. Nhưng lựa lúc thắ ng con đang ngủ, ông ta cầ m dao cửa cồ, đưa đứa con về thế giới bên kia, còn mình thì lãnh án chung thân. Trong câu chuyện này, người phụ nữ vừa đáng thương, vừa đáng trách. Nế u chị biế t số ng vì mình, biế t nghĩ đế n hạnh phúc của bản thân để dũ ng cảm chia tay với người đàn ông từ lâu đã không còn thương yêu mình, có thể gia đình chị đã chẳng tan đàn xẻ nghé theo cách đó. Phụ nữ, số ng vì người khác nhiê u quá, mà không biế t thương yêu bản thân mình là rấ t mù quáng, đại khờ.

Một buổi chiề u, trong giờ làm việc, tôi nhận được e-mail của cô nhóc, gửi về từ miề n Nam nắ ng gió. Cô nhóc nói, mảnh đấ t này đông đúc và nhộn nhịp quá, chẳng có đủ thời gian mà buồ n. Cô nhóc miêu tả vài địa danh vừa kịp tới thăm, chụp ảnh quán cà phê nơi cô sẽ làm phục vụ trong một tháng sắ p tới. Câu chữ như cũng vui cười. Chợt, cô nhóc bày tỏ rằ ng, cô vẫn còn băn khoăn về cái quyế t định vào Sài Gòn. Tôi chỉ viế t vội cho cô vài chữ: “Chị tin em đã làm đúng. Cô ấ lên, cô nhóc!”.

Chủ động chịu đau thì đã chết ai

Khi còn là học sinh cấp hai, cấp ba, tôi đã tập tễnh cộng tác với một tờ báo lớn thiết lớn dành cho dân teen thành thị. Nhiệm vụ của tôi là tìm kiếm, khai thác, sáng tác và bao gồm cả bịa ra vài câu chuyện tình gà bông (nghĩa là tình cảm tuổi mới lớn đấy ạ!), đặt nó trong những trích trở bất đồng và cuối cùng đưa ra một hướng giải quyết khả dĩ nhất.

Trong số những “chiến lợi phẩm” thu được, tôi nhớ nhất bài viết “Ghé dự bị” với tỉ lệ sự thật và hư cấu ngang ngửa 50 – 50. Tôi đặt mình ở vị trí của một cô nhóc, yêu quý một cậu bạn cùng lớp học thêm và thấy rằng cậu ấy cũng dành cho mình những cảm xúc tương tự. Mọi chuyện đã rất tuyệt. Tuyệt từ cách hai người dành cho nhau những điều bí mật, tuyệt từ cách hai người sẻ chia những điều nhỏ xinh trong cuộc sống.

Nhưng mộng đẹp vỡ tan khi “tôi” phát hiện ra đằng sau lớp vỏ “bí mật” để bảo vệ và nuôi dưỡng tình cảm ấy là một “âm mưu” khác. Cậu bạn kia kì thực đã có bạn gái, nàng ấy đang đi du học ở trời Tây, hai người vừa cãi nhau một trận rất to (đúng thời điểm chàng nói “thình thích” “tôi”), và cũng vừa làm lành (đúng thời điểm chàng biến mất và bỏ mặc “tôi” trong nỗi hờnghi). Tệ hơn nữa là “tôi” không hề nhận được một lời giải thích nào mà phải tự hiểu trong sự im lặng của người kia.

Cuối cùng, “tôi” đã nhấn tin nói với cậu ấy rằng mình không muốn ngò i ghé dự bị. Nếu cũng là một câu thủ, tôi muốn được ra sân và sống hết mình với một trận đấu thực sự phù hợp với

mình hơn là ngờ i một chỗ và nuôi i tiê c mãi giấ c mơ không thuộc về mình. Cậu ấy đã không nhắ n tin lại. Mà thực ra cũng không câ n thiế t. Bởi “tôi” nói điề u đó, không chỉ với cậu ấy, mà là với chính bản thân “tôi”, để nhắ c nhở mình rằ ng bên cạnh cách ngờ i thù và đọ i nỗi đau tìm đế n, tôi có thể đứng lên, dũng cảm chịu đau và rô i... thôi không đau nữa.

Bác cả là chị của mẹ tôi. Bác giỏi giang, sớm có sự nghiệp ổn định, điề u khiế n nhiề u người mơ ước. Nhưng đường tình duyên của bác lại không trọn vẹn như cả nhà chúng tôi chờ mong. Cưới nhau được hơn ba năm, có với nhau một người con trai – năm nay anh cũng đã hai mươi sáu tuổi – thì hai người chia tay. Thời buổi ngày nay chia tay dễ dàng, chứ hai chục năm trước, một phụ nữ “dám” viế t đơn đề nghị... bỏ chồ ng là chuyện lạ đời. Không ai chê trách, phán xét người đàn ông vô công rô i nghê , cò bạc, đánh vợ chửi con. Người ta chỉ lên án một người phụ nữ dám bỏ chồ ng. Họ cho rằ ng, chị kia hẳn phải có chứng này tật nọ.

Có lâ n, ngờ i nói chuyện với anh con trai bác, tôi hỏi về cảm giấ c của anh khi bồ mẹ của mình chia tay, anh nói: “Hô i đó mới hai tuổi, đã biế t chi đâu mà cảm với nhận hả em. Nhưng kể từ khi lớn khôn, biế t nghĩ, mới thấ y thương mẹ, cảm phục mẹ. Quyế t định của bà giồ ng như quyế t định của một người đế n bệnh viện để nhổ sạch cái nhọt, thay vì ngờ i giấ u kín nó, chịu đau chỉ vì nỗi sợ bệnh viện”.

Giờ đây, nhớ lại những tình tiế t trong câu chuyện chiế c ghế dự bị năm nào, thấ y điề u đọng lại là những xúc cảm dịu ngọt của mộ i tình thuở thiế u thời, ngây thơ và trong sáng. Nhưng điề u kì diệu chính là cách giải quyế t vấ n đề , cách giúp nhân vật “tôi” bước ra khỏi trạng huồ ng khó xử đó.

Trong cuộc sống, có những điều cần phải đợi đến khi đi qua sóng gió, người ta mới hiểu cái giá của được và mất. Nhưng cuộc sống có những điều không thể đợi, và không nên đợi. Đợi chờ không giúp xoa dịu cơn đau, mà có khi còn tăng lên gấp bội. Như cách nhiều phụ nữ nhận nhận tìm cách cải hóa bạn đời của mình, để rồi một ngày bâng hoàng hiểu ra mình không bao giờ có thể.

Kì thực thì tôi sợ đau chẳng kém gì bạn. Mà cũng thật khó để tìm ra một người nào đó “vô cảm” trước nỗi đau, ngay cả khi kẻ đó mạnh mẽ tuyên bố điều ấy. Nhưng trước khi chờ nỗi đau được “nâng cấp”, tôi muốn cứu sống chính mình. Bỗng chốc là tôi vừa gọi điện đến phòng khám nha khoa và đặt một cuộc hẹn. Chiết răng hàm nhức nhối khiến tôi khổ sở bao hôm, ta sẽ sớm xử lí mi thôi!

Cuộc sống của bạn, là của ai?

Những tháng ngày này, cư dân mạng truyền cho nhau một câu nói nói về tình yêu, đại ý: một khi bước vào lãnh địa của tình yêu, trong khi người đàn ông được nâng lên tầm cao mới thì người phụ nữ, theo thời gian và độ nồng cháy của tình yêu cứ thế trượt dài và đánh mất vị thế của chính mình.

Điều đó khiến tôi nhớ đến một người bạn trước đây từng học chung lớp đại học, tài sắc vẹn toàn. Thời đó, chị đã từng là đối tượng săn đón của biết bao chàng trai trong cũng như ngoài trường. Cuối cùng, chị chọn một chàng si tình, mê đắm chị hơn cả. Chàng ta từng không quản ngại mưa gió mang đến kí túc xá những hộp kem chị thích, viết cả trăm truyện ngắn xoay quanh nhân vật chính không ai khác ngoài chị, từng thức khuya dậy sớm làm xe ôm đưa đón chị những ngày chị mới đi làm vì chị chưa đủ tiền mua xe, từng vất vả ngày đêm kiếm tiền chỉ với hi vọng có thể đưa chị đi đến thật nhiều miền đất nước. Người ngoài nhìn vào nói chị sướng, bản thân chị tự soi cũng nghĩ mình chẳng cần điều gì hơn nữa. Vì suy cho cùng, với một người phụ nữ, có gì đáng bận tâm hơn một người đàn ông sống vì mình đến thế.

Nhưng mọi thứ bắt đầu đổi khác kể từ ngày hai người nắm tay nhau bước vào thánh đường, thề non hẹn biển cho một giấc mơ hạnh phúc. Từ đó, cuộc sống gia đình đã biến chị thành một con người khác. Từ chỗ chẳng biết ghen tuông và tha hồ bay nhảy với bạn bè, chị hóa thân thành một người vợ chỉ biết lăm le canh giữ chồng. Để làm việc đó, chị thậm chí không màng tới những thói quen thể thao của mình hồi còn trẻ. Chị trở thành một bà vợ ghen

tuông một cách bệnh hoạn, luôn suy luận và tưởng tượng ra những khả năng rấ t xấ u. Tình cảm vợ chồ ng theo đó cũng rạn nứt dầ n.

Chị mang những tâm sự của chị kể lại cho chúng tôi, một đám con gái chưa chồ ng. Đứa nào cũng nhận ra, chị đã phạm một lỗi cực lớn mà người phụ nữ thường mắ c phải khi yêu. Ấ y là đã chú ý quá nhiề u đế n tình yêu, mà không hiểu một chân lí là, chẳng ai có quyề n và có khả năng đẩy chúng ta xuố ng thấ p, quẩ ng chúng ta vào tình trạng khó khăn, trừ khi tự bản thân chúng ta tự làm điề u đó với mình. Bằ ng cách nào ư, chính bằ ng việc chúng ta đã yêu người đàn ông của mình quá nhiề u. Bởi yêu nên lo lắ ng đế n khổ sở, bởi yêu nên níu giữ đế n thương tâm, bởi yêu nên ta cứ trượt dài, như đoàn tàu bắ t ngờ trật ra khỏi đường ray thương yêu.

Có thể, đọc tới đây, bạn sẽ cảm thấ y đôi chút hài lòng và tự AQ với bản thân rằ ng, dẫu sao ta cũng là một người phụ nữ, phụ nữ yêu nhiề u và yế u đuối i là chuyện đương nhiên. Chỉ riêng việc “chân lí tình yêu” đã nêu ở đầ u bài nhận được lượng “like” tăng nhanh đế n chóng mặt đã cho thấ y gầ n như cả thế giới điề u công nhận điề u đó. Nghĩa là, người phụ nữ nào khi yêu cũng yế u đi nhiề u phầ n. Ta nghiệm nhiên thừa nhận và không chút phàn nàn trước tình trạng ấy. Để rõ i cô gắ ng, bằ ng mọi giá, chúng mình rằ ng điề u ấy là không có thật.

Chị bạn tôi sau khi được chúng tôi “tư vấ n và củng cố tâm lí”, bèn quyề t định vùng lên khởi nghĩa. Chị cô tở ra chẳng quan tâm tới chồ ng, chồ ng làm chi mặc chồ ng, phậ n mình ra ngoài cà phê cà pháo, mua sắ m với bạn bè mặc mình. Lơ chồ ng đi được vài bữa, chị nhận ra rằ ng mình còn... thê thảm hơn trước. Cảm giác bắ t an, cảm giác không được quan tâm chăm sóc người mình thương yêu khiế n chị mệt mỏi và quyề t định dừng chiế n dịch.

Một cô bạn khác của tôi, vào thời điểm người yêu cô dứt áo bỏ đi, mang theo tình yêu của cô để chạy theo một người con gái khác, cô lao đầu vào công việc, những mô'c son sự nghiệp lên dầ'n, cô chu du qua nhiề'u nước, quen biế't nhiề'u người, mô'i quan hệ rộng mở, vô'n ngoại ngữ dầ'y lên theo năm tháng. Cô biế't, nhiề'u người kín đáo hoặc thẳng thắ'n bộc lộ trước mặt người yêu cũ của cô rằ'ng thật tiể'c khi để mấ't một người như thế'. Cô cười, cảm giấ'c đắ'c thắ'ng nhưng sao vẫn thấ'y lòng không vui. Như nhiề'u người phụ nữ khác, cô chẳng bao giờ hiểu, tuy đã cố' gắ'ng và tỏ ra cứng rắ'n để đi trên một con đường khác, tâm tự nhủ, phải nỗ lực để chứng minh cho người yêu cũ thấ'y anh ta đã lựa chọn sai, thì dẫu có thành công, cô nhận ra tâm trí mình vẫn quẩn quanh bên người cũ.

Bạn có thấ't vọng không nế'u tôi nói hãy cứ yế'u đuô'i và để mình trượt dài. Bởi nghĩ đế'n cùng, bạn đâu có cơ hội thứ hai để số'ng trong cuộc đời này. Yế'u đuô'i một chút thì cũng là nữ nhi thường tình, người ta trách, người ta thương hại, nhưng điề'u đó có đáng để bạn tâm không nế'u đem so sánh với việc bạn phải tự thương hại chính mình khi hiểu ra mình đang số'ng trong vỏ bọc của một người nào đó khác, không phải là mình?

Đông này, ai sưởi ấm cho ta?

Những ngày cuối thu đầu đông se lạnh, tôi nắm tay bạn nhấc băng quơ. Một mùa đông nữa lại về rồi đây. Bạn hé mắt nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm nổi buồn rồi lại lơ đãng ngó ra những vật nặng hiêm hoi cuối cùng bên ngoài cung đường bận rộn. Bạn nói bạn chờ. Tôi không giấu nổi tiếng thở dài, nốc một hơi cà li cà phê. Tôi biết điều bạn chờ. Nó chẳng có gì sai trái. Cả triệu triệu cô gái trên thế giới này đều tin vào điều ấy. Rằng, chúng ta đâu cần một người nào đó ở bên mới có thể hạnh phúc. Rằng, thương yêu dẫu đi lòng vòng cả quãng đường xa xôi cuối cùng cũng sẽ cập bến. Trong thời gian đó, bạn độc thân, nhưng vui vẻ và quyết tâm. Bạn hạnh phúc với ý nghĩ đó. Chẳng có ai đi cùng trong những ngày đông giá, không có bàn tay nắm lấy trong những mùa buốt lạnh, bạn vẫn nở nụ cười. Ai cũng nói bạn giỏi và hiện đại. Tôi vẫn thấy trong nụ cười đó phảng phất một chút gì phiêu nhiên muộn.

Có một tác giả nổi tiếng với những truyện ngắn dành cho giới trẻ, ông từng viết, rất nhiều cây bút đang lừa dối bạn đọc, đầu độc họ với ý nghĩ rằng chúng ta luôn cần một ai đó bên cạnh để thấy mình được hạnh phúc. Tôi đọc được điều này trên Facebook vào một ngày mùa thu xanh trong. Cảm giác nghèn nghẹn, tựa hồ như một nỗi buồn ập đến, tôi lôi chiếc ghế mây ra ngoài ban công, nhấm nháp chút kem chanh làm từ bữa trước, nghĩ về cô đơn và hạnh phúc.

Số người đã “like” chia sẻ đó khá nhiều. Hẳn là vì nó đã chạm tới số đông, chạm tới nỗi cô đơn, sự yếu đuối trong mỗi con người.

Nhưng bạn có thể hình dung được, trên thế giới này có bao nhiêu con người đang cô đơn trong lòng, nhưng trên môi vẫn mỉm cười? Thật ngớ ngẩn khi buồn phiền hay chán nản chỉ vì không có ai đó bên cạnh.

Tôi không sợ nỗi cô đơn, mà sợ cái trạng thái gượng tỏ ra mình đang tràn đầy hạnh phúc. Mình đâu cần gì nữa.

Bạn chờ đợi, có thể trong vô vọng. Và bạn gượng tỏ ra hạnh phúc khi lòng bạn cô đơn và buồn phiền. Thế là bạn trượt dài trên con đường ấy, không sao đứng dậy được, không sao tìm được một điểm tựa để thương yêu một ai đó.

Viết ra những dòng này, tôi không cố đẩy bạn vào trạng thái buồn phiền hay ảo não. Chỉ để nói với bạn rằng, đã đến lúc bước ra khỏi sự tự dối lừa, ảo tưởng, để tìm kiếm niềm hạnh phúc đích thực. Hạnh phúc được cảm thấy tình yêu với một ai đó, và có ai đó đang cần được sưởi ấm bằng tình yêu của mình. Bởi trong cuộc đời này, người với người, sinh ra là để cho nhau...

Đừng là quý cô kịch nghệ

Hồi cấp hai, tôi chơi thân với một cô bạn sớm mắc trong mình căn bệnh ung thư xương. Nghe bạn kể rằng, bệnh được phát hiện sớm nên khả năng điều trị để kéo dài khoảng thời gian sống là khá lớn. Thỉnh thoảng, tôi thấy bạn mệt mỏi và tái nhợt. Lớp tôi không bao giờ phân công trực nhật hay bất cứ công việc gì cho bạn, dù là việc nhỏ nhất. Rảnh rỗi, chúng tôi xúm vào bạn, hỏi han đủ thứ. Hôm nào thấy bạn nghỉ học, cả lũ dáo dác nhìn nhau lo lắng. Tôi đã từng rất yêu quý bạn cho tới ngày tôi nhận lại cuốn lưu bút cuối năm lớp 9 từ tay bạn. Bạn viết dài, trong đó phần dài hơn cả là lời giải thích đính kèm xin lỗi, rằng bạn không hề mắc bệnh gì hết, tất cả những chuyện đó chỉ là một màn kịch đem ra để được chúng tôi quan tâm và để có nhiều bạn bè. Tôi đã rất kinh ngạc và thất vọng vô cùng về người bạn này. Cảm giác bị lừa dối sau đó luôn đeo bám khiến chúng tôi chẳng thể đi bên nhau như bạn bè nữa.

Anh hàng xóm nhà tôi lại có một câu chuyện khác. Bố anh nghe nói có chức vụ cao ở quân khu, mẹ anh cũng là “quan lớn” của sở giáo dục. Gia đình anh như thế là “quá ớn” trong mắt chị em con gái chưa chồng. Anh “chẳng may” “vớ” được một cô em kém tuổi đang học trong trường Cao đẳng Sư phạm tỉnh nhà. Nàng ngoan ngoãn và luôn biết cách quan tâm chăm sóc mọi người. Nàng luôn có vẻ e ấp, ngại ngùng của gái ở quê ra. Nàng ngốc nghếch và có vẻ vô tư, hồn nhiên. Tóm lại, nàng là một cô gái thuần khiết và vô cùng ngoan ngoãn.

Đó mới chỉ là “background”, còn đây mới là phần chính của câu chuyện. Một ngày không mưa không nắng, anh hàng xóm “phận hẩm” của tôi đến nhà “mẹ vợ tương lai” chơi, không ngờ được các

anh của nàng tiếp đón quá nồng hậu để rồi say bí tỉ. Trong cơn mê man và không tỉnh táo, anh còn nhớ được là chính mẹ vợ anh chứ không phải ai khác đã sai thằng em nàng dìu anh vào phòng nàng. Trong cơn say, người ta sao làm chủ được mình. Huống hồ người ta yêu nhau, huống hồ nàng kia chủ động. Sáng tỉnh giấc, mẹ vợ mời anh ra bàn uống nước và nhanh chóng vào đề bài việc nói rằng tốt nhất là từ giờ tới cuối năm chúng mày cưới nhau đi. Anh tá hỏa về kẻ lẽ sự tình với bố mẹ.

Về sau, qua tìm hiểu, anh chàng này mới phát hiện ra vẻ thuân khiết, ngây thơ, ngoan ngoãn của nàng chỉ là vỏ ngoài. Còn nàng thực ra đã là một ả lọc lõi, từng hoạt động ở những nơi ăn chơi động trời.

Tình cảm bắt đầu từ hồ i chàng và nàng học chung cấp ba, phát triển qua từng năm tháng, chứng kiến những va vấp thuở mới vào đại học và cả những dạn dĩ trưởng thành của hai người khi mỗi năm học trong quãng đời sinh viên đi qua. Hai người yêu nhau, thậm chí đã về ra mắt “quan viên hai họ”, nồng nàn, gắn kết và “chắc chắn” lắm. Thêm vào đó là việc chúng ta đang sống ở thời đại vô cùng cởi mở và “thoáng khí”, chuyện người ta XXX trước hôn nhân cũng là thường thôi. Hai người yêu nhau, tính chuyện kết hôn, thậm chí còn bàn nhau cùng đi du học.

Tình cảm nồng ấm thêm được hơn nửa năm tiếp theo thì bỗng như con tàu trật khỏi đường ray, lao xuống vực thẳm. Nguyên nhân thực sự có lẽ do chàng và nàng đã có quan hệ tình dục quá sớm, và buông thả, không còn gìn giữ, tôn trọng nhau như, đến độ chàng ta chán ngán và muốn đi tìm tình yêu mới. Nàng lòng lộn tức tối nhưng cố giữ bình tĩnh tìm đến chàng kia nói chuyện. Rồi họ lại quá n quít thương yêu. Hỏi ra mới biết, nàng bị ra với chàng rằng, nàng mang trong mình một căn bệnh nan y khó chữa và chẳng bao

lâu nữa phải từ giã cõi đời. Tôi thà`m nghĩ, với cách đó liệu nàng có thể giữ chàng được bao lâu nữa?

Quý cô kịch nghệ có khả năng biến hóa nhanh, biết cách tạo dựng tình tiết và điểm nhấn cho cuộc đời mình, biết cách dùng nó để thu hút người khác. Nhưng bạn có thể viết được bao lâu và liệu rằng cái kim trong bọc có thể được giấu kín mãi mãi? Thôi thì cứ cho rằng bạn có thể im im và khéo léo tới mức không ai có thể phát hiện ra. Nhưng có vở kịch nào phong phú hơn vở kịch cuộc đời? Bạn sẽ không thể lường hết được những thay đổi mà cuộc đời mang đến. Khi đó, tất cả những gì bạn nhận được chỉ là một cú ngã đau đớn. Lốp vỏ, mặt nạ biến mất. Và bạn sẽ hiện nguyên hình.

Đây là những trạng huống thường xảy ra trong các câu chuyện cổ, về`những con hồ`li tinh ác nghiệt. Dù nhiều thủ đoạn đến đâu, mặt nạ cuối cùng cũng bị rơi xuống để hiện nguyên hình bản chất thực. Nếu bạn thực lòng muốn sống trong lớp vỏ khác, đừng gạt người ta mong đạt được tình yêu, cái bạn nhận được mãi mãi chỉ là sự đau khổ không lối thoát.

Hãy cứ già đi, đừng ngại nữa!

Một ngày nọ, tôi lượn lờ quanh Facebook của bạn bè, phát hiện ra một “chân lí” khá ngộ nghĩnh và... dễ thương. Đó là đa phần chị em phụ nữ đều chọn chế độ ẩn ngày tháng năm sinh đi. Người nào “dễ tính” lắm sẽ khuyến mãi thêm ngày tháng và để khuyến khích ô điên năm. Rât hiếm người chấp nhận phơi bày những số liệu thật. Bởi theo tâm lí của số đông, cảm giác già đi theo từng năm tháng, nhìn năm đến tuổi, thật không dễ chịu chút nào.

Cuộc chiến chống lại tự nhiên có đơn giản?

Phụ nữ, ai chẳng muốn mình trẻ và đẹp. Chẳng thế mà các trung tâm thẩm mỹ không ngừng mọc lên. Tôi không có ý định phán xét, khen chê đúng sai trong câu chuyện làm đẹp của chị em phụ nữ. Đẹp hay không là ở cách nhìn, ở gu thẩm mỹ của mỗi người. Nếu sửa sang, mổ xẻ, thêm chỗ này, bớt chỗ nọ khiến họ tự tin và vui vẻ hơn thì đâu có ảnh hưởng gì đến ai.

Tuy nhiên, bài viết này của tôi chỉ đề cập đến những cách thức làm đẹp phi đao kéo thôi nhé!

Đầu tiên là câu chuyện của bà chị dâu họ xa của tôi.

Chị là giám đốc một công ty TNHH, năm nay cũng là có tiếng trong vùng. Chị trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật, chẳng thiếu gì chị em phụ nữ trong công ty tình nguyện “chết”. Công ty chị tuyển kế toán, đa phần đều là kế toán nữ. Chị không ưng việc chị mình thường được bao vây bởi các em xinh

đẹp (dù chỉ để xin giấy tờ), nên lập mưu, gạ gẫm chôn cho nghỉ việc hết. Dù vậy công ty nhỏ thì cũng cần kế toán, chị đề nghị chôn cho đi học một khóa ngắn hạn về kế toán. Hì hục và chăm chỉ lắm, nhưng chị cũng không sao “xử lý” nổi đống giấy tờ và số liệu rắc rối đó. Thế rồi, chị cũng để chôn tuyển một cô kế toán trẻ tuổi và tài năng. Đổi lại, chị tìm mọi cách cứu vãn tuổi xuân, ăn mặc trẻ trung hết những chị em trong công ty chôn, ngày ngày chịu khó đi đến các cơ sở làm đẹp, spa, sửa sang đầu tóc... rồi đến công ty của ông chôn điều qua điều lại, ra oai, dọa dẫm. Các cô nàng trẻ tuổi ở đó nhìn thấy những bộ cánh phong cách “xì tin” của chị chỉ nháy nhau cười khúc khích. Chôn chị thì ngượng chín cả người mà không dám nói năng gì.

Hồi tôi mới yêu một anh chàng bảnh tuổi, chúng tôi xưng hô với nhau là “cậu - tớ”. Bà nội tôi thấy vậy, bèn “góp ý”. Rằng, con gái khi nào cũng nên gọi con trai là anh, ít hơn vài tuổi cũng là anh tuổi. Nghe vậy mới trẻ trung con à! Tôi gạt đi, nói không cần thiết. Khi nào tôi MUỐN gọi cậu ấy là anh, tôi nhất định sẽ gọi. Nhưng thời điểm đó thì không. Lời dặn của bà như gió thoảng qua tai.

Sau này, khi gặp được một chị sếp tạm thời, tôi mới mơ hồ tin rằng lý thuyết ấy (hình như là) có thật. Cùng được tuyển với tôi đợt ấy là vài anh bạn khác nữa, bảnh tuổi tôi cũng có, hơn tôi vài tuổi cũng có và ngang cơ chị cũng có. Ấy vậy mà trong mắt chị, họ là “cá mè một lứa” cả thảy. Chị không khi nào xưng “chị” với bọn họ, bất quá thì kêu tên nhưng đều ngọt nhạt gọi cánh đàn ông là “anh”. Nhưng cứ nhìn vẻ mặt ngượng nghịu của mấy anh kém tuổi chị kia, tôi lại thấy tức cười và... ngại thay cho chị.

Tuổi trẻ thì có giá của tuổi trẻ, nhưng già cũng có giá của sự già chứ!

Tôi không đồng ý với nhiều người rằng, độ lớn của tuổi tác tỉ lệ nghịch với độ hấp dẫn. Nếu đó là sự thật, hẳn chẳng có chuyện những ông cụ già đến tuổi già nãi đã xa trời vẫn quyết định làm đám cưới, kết hôn với người mình tha thiết yêu. Tuổi tác khi đó, nào có nghĩa lý gì?

Đành rằng đàn ông thường ham gái trẻ. Nhưng thế nào là trẻ?

Lắm cô chưa đến hai lăm, mặt mũi non tơ nhưng tâm hồn đã già cỗi, đơn điệu, cuộc sống buồn tẻ, không có bất cứ niềm yêu thích nào, nhàn nhạt và không gây bất cứ một sự chú ý nào đối với người khác. Thật phí hoài tuổi trẻ. Trong khi bao nhiêu phụ nữ khác, ngoài ba mươi, thậm chí có những phụ nữ tận bảy mươi, mà lòng yêu sống vẫn tràn đầy. Về hấp dẫn của họ đối với người khác giới vẫn không hề vơi cạn. Ở họ, luôn có tình yêu, và chính tình yêu làm cho họ trẻ mãi không già.

Người phụ nữ nào cũng muốn mình trẻ. Nhưng mục đích sau cùng của nỗi khát khao đó phải chăng chính là một hạnh phúc dài lâu cho tình yêu, cho cuộc hôn nhân trong cuộc đời họ. Trẻ để hấp dẫn đối phương, để bảo vệ hạnh phúc gia đình. Điều đó không sai, nhưng không hẳn như vậy. Có những người đàn ông không bao giờ rời bỏ người vợ già của mình để chạy theo gái trẻ, không phải vì họ không thích vẻ đẹp của các cô gái đó, mà bởi họ cảm nhận được từ nơi sâu thẳm tâm hồn vẻ đẹp của sự vị tha và tình yêu mà người bạn đời đã dành cho họ. Điều đó có ý nghĩa lớn hơn rất nhiều so với cái đẹp bên ngoài. Già là tất yếu, chẳng nên vì sợ già mà bất bản thân chạy theo những cách thức “trẻ hóa” nực cười và lộ bịch. Hãy để tuổi tác mang đến cho bạn sự thấu hiểu, tình yêu, lòng vị tha... - những tài sản vô giá mà tuổi trẻ chưa thể có.

Khóa tình

Khóa nào giữ được tim nhau?

Khoảnh khắc tuyệt nhất của tôi trong ngày đông, được cà phê sáng với hội “tám”. Có đôi lúc kém tuyệt vời đi một chút bởi một cô bạn vừa chia tay tình cũ. Mối tình kéo dài bốn năm với bao tháng ngày hò hẹn, ấp ủ chuyện tương lai, hứa thề sẽ yêu mãi mãi. Thế nhưng chớp mắt tình đã tan như mây khói. Giáng sinh năm nay bạn lại một mình. Bạn hờn trách chàng, hờn trách cuộc đời, tại sao có thể dễ dàng đổi thay đến thế. Chàng đã nói là sẽ yêu nàng mãi mãi cơ mà.

Tôi không rành lắm chuyện của bạn. Nàng vẫn thế, vui thì giã u nhem, buồn thì khoe ra. Ngày bạn tung tăng bên chàng, chúng tôi đâu hay biết, chỉ thấy bị leo cây quá trời, lỡ hẹn cả giờ chỉ vì không nở rời chàng. Những sáng cà phê lê thê nghe bạn kể tình buồn, tôi chỉ nghĩ, ừ thì, lời hứa ngày nào, người ta không quên nhưng không mang được nữa. Sao bạn cứ ôm lấy mà hờn giận. Chữ “mãi mãi” chỉ mất một giây để thốt ra, bạn muốn chàng phải chứng minh bằng cả cuộc đời ư?

Kì thực, con gái trẻ đang yêu cứ tin rằng tình này phải là mãi mãi. Vậy nên, những cây cầu bắc ngang các con sông lớn như Hohenzollernbrücke hay Eisernersteg của Đức, Vecchio của Ý, thậm chí cầu Long Biên của Hà Nội lúc nào cũng lủi những ổ khóa tình yêu. Họ nghĩ, chỉ cần cùng nhau mang ổ khóa khắc tên hai kẻ si tình lên khóa vào cầu, ném chìa khóa xuống sông là đời đời kiếp kiếp gắn bó...

Ngày sang Pháp du hí “hai mình”, tôi và chàng cũng chuẩn bị sẵn một bộ khóa dĩa t tiên (cứ nghĩ tiên nào của ấy, càng dĩa t càng khó mở) để n cầ u Nghệ Thuật (Pont des Arts) ở Paris khóa vào thanh sắ t ở thành cầ u. Chàng cẩn trọng ném chìa khóa xa thật xa, để n mức không thể nghe thấ y tiế ng rơi “tôm” của nó vào lòng nước sông. Rồ i chàng hôn tôi đắ m đầ u i giữa đấ t nước lắ ng mạn bạc nhắ t thế giới, trên cây cầ u tình yêu đã từng là chứng nhân cho bao cặp tình nhân khác. Cứ thử nhìn bộ sưu tập khóa tình đồ ò sộ người ta gắ n trên cầ u thì biế t. Dám chùng một ngày cầ u chẳng may sập xuố ng, thì nguyên nhân thực sự nằ m ở “sức nặng” của những tình yêu kia.

Về Việt Nam, tôi còn sắ m cả chiế c khóa cỡ bự màu vàng, giá u chàng ra khóa ở cầ u Long Biên. Giờ thì chàng dùng hòng trồ n khỏi tay tôi nhé! Bữa đó, gắ n xong “keo dính tình yêu” lên cầ u, tôi quên bég “nhiệm vụ” ném chìa khóa. Chiế c chìa khóa vẫn nằ m trong đấ y túi xách. Cũng bởi sau dạo ấy, tôi được chàng tặng một chiế c túi mới nên ít dùng túi kia.

Ngọt ngào và gắ n kề t, mặn nồ ng và âu yế m nhau thế , vậy mà cuố i cùng chúng tôi cũng đường ai nắ y đi. Chẳng phải lí do nào to tát. Người ta để n với nhau vì tình thì rời tay nhau khi không còn yêu nữa, đâu lạ. Tôi quay cuồ ng, đau đón, níu giữ chàng và hỏi đủ thứ. Chàng chỉ nói vồn vẹn, “Đã để n lúc mình phải xa nhau, em à!”. Chỉ thế thôi. Sự quan tâm của tôi chàng vẫn nhận, nhưng hơi hột để n đau lòng.

Để n giờ, cả tôi và chàng đề u chưa tìm được tình yêu mới. Nhưng không ai nghĩ để n chuyện quay lại. Mới ngỡ ra, xa nhau chỉ đơn giản bởi hết yêu, chứ đâu vì kẻ thứ ba hay một nhân tô nào kì dị. Khóa tình năm nào vẫn nằ m trên cầ u tình yêu ở một đấ t nước xa xôi, nằ m trên cả chiế c cầ u trong thành phố chúng tôi thương yêu

nhau, nằ m cả trong tim tôi. Nhưng nó đã không thể giữ được trái tim chàng ở cạnh tôi nữa.

Tình cảm nhạt phai khiến tôi đâm chán chiếc túi chàng tặng, tìm lại chiếc túi cũ, thấy lại cả chiếc chìa khóa quên chưa rút. Thế là, giữa chiều đầy gió lên cây, tìm đúng chỗ xưa “đặt gạch gác n keo tình yêu”, mò đúng ổ khóa ấy mà mở. Mất gần cả buổi chiều, cuối cùng tôi cũng tìm được. Rồi chẳng do dự, tính toán, đắn đo hay... quên khuấy, tôi ném cả ổ, cả chìa xuống dòng sông đang chảy.

Tôi kể chuyện mình vào mùa Giáng sinh không phải để khuyên bạn đừng tin vào tình yêu vĩnh cửu. Bởi nó có tồn tại đấy. Những người được hưởng phép màu ấy có thể vẫn còn nhau, có thể đã mất nhau, nhưng tình yêu vĩnh cửu ấy vẫn ở trong tim họ, là những kỉ niệm, những khoảnh khắc mà khi nhớ lại không khỏi mỉm cười hay thổn thức.

Nhưng chẳng phải tình yêu nào cũng có thể khóa lại mãi mãi. Nếu dòng sông tình yêu có vơi cạn, có chuyển dòng, hãy lấy chiếc chìa khóa dự trữ ra và mở cho những tình yêu bay đi, với tất cả lòng thành, chúc cho nhau may mắn.

Và có đấy, có những tình yêu mới quay trở lại với những người tình cũ. Nhưng đấy là khi họ đã mở khóa lòng cho tình yêu cũ bay đi.

Hãy cứ nói yêu mãi mãi, đừng ngần ngại, khi từ tận đáy lòng bạn muốn thốt lên lời đó. Và hãy yêu như thể bạn sẽ yêu mãi mãi. Có phép màu nào đến với kẻ không thực tâm cây nguyên. Giống như trong tất cả những chiếc tất trẻ con treo trước lò sưởi đều có quà Giáng sinh vậy.

Mừng bạn đã sống sót qua ngày tận thế

Hôm đầu năm-tận-thế - 2012, em gái tôi mang về nhà một cuốn sổ gáy xoắn, em gọi nôm na là sổ để m ngược đến ngày tận thế.

Mỗi tờ của cuốn sổ được thiết kế gồm hai trang, mặt trước là một bức tranh vui vui gắn liền với câu nói ý nghĩa của một danh nhân. Như trang đầu tiên của cuốn sổ là câu nói của Edith Lovejoy Pierce, “Chúng ta sẽ mở cuốn sách với các trang trắng tinh. Chính chúng ta sẽ viết lên đó. Cuốn sách có tên là Cơ hội, và chương đầu tiên là Ngày đầu năm”. Mặt sau luôn là giấy trắng với lời nhắc nhở: “Còn... ngày nữa để sống. Những việc tôi phải làm tuần này là...”.

Và mặc dù những thành viên trong gia đình tôi chẳng mấy tin tưởng vào lời đồn đoán về ngày tận thế 21/12/2012, thì chúng tôi vẫn dành cho cuốn sổ ấy một góc trang trọng cạnh lọ hoa trên bàn nước phòng khách.

Bố tôi gài vào những lợn xoắn bên sườn cuốn sổ một cây bút. Thế là bất kì ai trong nhà, thậm chí cả những vị khách ghé thăm, cũng có thể dễ dàng viết thêm vài dòng vào đó. Chúng tôi bút đàm về những dự định. Dài la liệt. Nhiều khi, và gần như mọi lúc, chúng tôi quên đi ý niệm về ngày tận thế, chỉ miết mãi hương về phía trước và gãi ngớ ngáo sao cho tròn vẹn mỗi ngày.

Cuốn sổ bắt đầu từ ngày 1/1/2012, nhưng lại kết thúc lửng lơ ở ngày 21/12. Mặt sau của trang giấy đó là dòng chữ “Một cuộc đời

mới”.

Chúng tôi nhìn nhau cười ô , ra là đã bước sang một cuộc đời mới. Bả u trời ngày Đông chí vẫn còn ảm đạm và rét căm căm, bô ́ mẹ tôi mời mấ y anh chị em về ̀ nhà ăn lẩu nấ m, mừng ngày Đông chí, ngày rét muốt giữa mùa đông, và mừng một “ngày tận thế ́” cả gia đình sum họp bên nhau, ngày mà chúng tôi bỏ lại những buồ n bã của thế ́ gian ở bên ngoài khung cửa và chia sẻ với nhau niê m vui gia đình, giữa thức ăn và tình yêu.

Nhưng tôi biế t chắ c, mỗi người trong gia đình chúng tôi vào cái năm có “ngày tận thế ́” đề u có những đổi thay.

Như cách bô ́ tôi từ chồ i những tiệc rượu với đố i tác để về ̀ nhà ngồ i ăn cơm và trò chuyện với mẹ.

Như cách mẹ tôi trang trí lại gian bê p nhỏ xinh – giang sơn của mẹ, cũng là nơi mẹ nấ u những món ăn nuôi lớn anh em chúng tôi từ ngày còn ăn bột ăn cháo.

Như cách ông anh trai tôi đã lâ y vợ và ra ở riêng, thường xuyên ghé qua nhà, ăn vội bữa cơm và hỏi thăm sức khỏe của bô ́ mẹ hơn là biệt tăm biệt tích trong những chuyế n công tác xa xôi.

Như cách cô em gái tôi, hiện đang là sinh viên, dù bận túi bụi với những hoạt động ngoại khóa ở trường, ở chồ làm thêm, nhưng vẫn gắ ng ở nhà trọn vẹn cả ngày cuố i tuầ n.

Như cách tôi bỏ lại công việc hứa hẹn mức lương cao trong Sài Gòn, để trở về ̀ và làm việc ở thủ đô, bên cạnh gia đình. Hay rút món tiề n tiế t kiệm vớ n để nuôi dưỡng giấ c mơ du lịch năm châu với người mình thương, đưa cho bô ́ khi ông nói đang thiế u tiề n để mua một chiế c ô tô, để cả nhà có thể đi du lịch cùng nhau, trước khi ông quá già và không thể câ m lái.

Tốt nghiệp một trường đại học kinh tế, tôi học được cách cân đo đong đếm những cơ hội lọt vào tay mình. Tôi biết những đồng lương của mình đáng giá bao nhiêu và tôi đã phải nỗ lực như thế nào mới có được vị trí hiện tại. Nhưng tôi cũng biết, hạnh phúc mà chúng tôi đang có, những ngày được ngồi ăn tối với bố mẹ, nói những câu chuyện không đâu không cuối, với tôi lại thực sự đáng giá hơn tất cả.

Tôi biết nhiều người đã lựa chọn sống ở nước ngoài, làm việc cật lực, với hi vọng có thể mang về quê hương thật nhiều tiền, để thay đổi mái nhà tranh nơi mẹ già đang sống, để thay đổi bữa ăn đạm bạc của những đứa con, đứa cháu. Nhưng thông thường họ chỉ có thể trở về khi nếp nhăn đã vương đầy trên mặt. Đó cũng là lúc tuổi tác không cho phép những ông bố, bà mẹ ở quê chờ đợi những đứa con của họ trở về, là lúc họ nhắm mắt xuôi tay trong đợi chờ mòn mỏi.

Khoảnh khắc đó, tiền bạc liệu có ích gì?

Tôi và anh quen nhau trên một chuyến bay dài hơn mười tiếng. Tôi trở về quê hương sau một thời gian dài đang đăng học tập nơi xứ người. Anh tạm hoãn kế hoạch viết luận án thạc sĩ để trở về đón Tết với người bố già đã một mình nuôi anh từ năm anh sáu tuổi.

Anh bảo tôi, dầu bận rộn đến mấy, khó khăn đến đâu, Tết vẫn là thời khắc sum họp và anh không bao giờ muốn bố mình phải đơn độc trong những ngày ấy. Tôi cảm phục và yêu mến những tâm tình của anh, tìm thấy mình trong những điều anh nói. Và chúng tôi yêu nhau. Nhưng những ngày lễ Tết, chúng tôi vẫn chia tay nhau trở về mái nhà của mình, nơi vòng tay thương yêu của bố mẹ luôn chờ đợi.

Tới tận bây giờ, tôi vẫn nghĩ, Tết là dịp để về nhà, là dịp người ta ngò ì bên nhau và nghĩ về điề ù quan trọng nhấ t trong cuộc đời mình. Sau tâ t cả, chẳng phải điề ù â y chính là gia đình sao?

Những ngày còn số ñg ở Pháp, tôi được làm quen với La fête du Muguet, Lễ hội Hoa lan chuông, diễn ra vào ngày mừng 1/5 hă ñg năm. Tôi nghĩ, có nhiề ù lí do để người Pháp tặng nhau hoa lan chuông xinh xấ ñ vào ngày â y. Bởi tháng Năm là khởi đầ ù của mùa xuân nơi đây, mùa thê ñ gian tái sinh, hoa lan chuông mong manh nở ngời ngời nhấ c nhờ chúng ta về ñ những thứ quý giá trong đời, khiế ñ tâm hồ ñ như một lâ ñ nữa tái sinh.

Làm việc là chuyện cả đời, nhưng nói yêu thương đôi khi là quá trẻ. Nên có một ngày, cho dù là đôn đoá ñ, một manh mô ñ từ cổ xưa nhấ c nhờ chúng ta: chẳng có gì mãi mãi.

Nhưng sau ngày â y, tin rắ ñg thê ñ gian vẫn tái sinh.

Nếu bạn gặp tôi ôm ai đó trên đường...

Ngày hôm nay, ngày hôm qua, và nhiều ngày trước đó, bạn đã khi nào lang thang trên phố và bất gặp tôi đang tình tự vòng tay ôm ai đó, cười đùa và rạo rỡ bên một người nào đó chưa?

Câu hỏi ấy có thể khiến bạn vội lắm tưởng về mối quan hệ của chúng tôi. Điều đó dễ hiểu. Bởi ngay chính bản thân tôi, chiều nay, khi ngồi sau xe người ấy, tay vòng thật rộng để ôm, để níu giữ, tôi cũng đã thất bại khi cố gọi tên mối quan hệ mà chúng tôi đang có. Là bạn bè thì không phải rồi. Bạn có thể nũng nịu đòi người ta mua đủ thứ, đòi người ta yêu chiều và cung phụng không khi mới chỉ là bạn bè? Bạn có thấy ý nghĩ của mình hướng về người ta mỗi sớm mai thức giấc không khi chỉ mới là bạn bè?

Nhưng chúng tôi có thực là người yêu của nhau hay không? Tôi nghĩ mãi mà vẫn phải bảnh lòng với một đáp án hù họa “đường như đôi khi”. Đôi khi tôi cần chàng, đôi khi không. Tôi đã quá quen với việc có chàng bên cạnh, chiều theo mọi nhõng nhẽo, đồng đánh của tôi. Vậy nên, khi chàng nói chúng ta chia tay, vì chàng đã quá mệt mỏi với thất bại này, tôi mới bàng hoàng nhận ra những gì mình đang có. Tôi không cố níu giữ, mặc dù sau đó tôi tìm thấy mình trong hàng nước mắt chảy dài.

Những mảnh kí ức của mối tình cũ ủa về, những vệt màu sáng tôi đượm vẻ quá khứ mang tính sát thương cao vẫn tiếp tục đeo bám. Và người tôi thương yêu, người thương yêu tôi bất ngờ nói rằng không còn muốn chung đường với tôi nữa. Mọi chuyện cũng

đường như thật thâm trầm. Tôi tắt laptop, pha một cốc cà phê thật lớn, ngồi ở ngoài ban công và nghĩ vẩn vơ.

Tôi nghĩ về cô bạn thân giờ đã “an phận” với những ngày cuối tuần thanh thoi mò sang nhà người yêu nấu nướng và dọn dẹp giúp chàng. Thoạt đầu, điều ấy khiến tôi thấy chúng tôi ngạc nhiên. Một cô nàng ưa shopping và ngại vào bếp bỗng dưng đảm đang và tháo vát đến vậy?!

Khi biết được “sự thật”, tôi chỉ biết cười cay đắng. Trước đây, nàng từng yêu một anh hơn nàng tám tuổi. Ở cái tuổi chưa đến mức gọi là già nhưng cũng rất đáng lo ngại, yêu nghĩa là cưới. Bởi thế, thấy nàng vụng về quá đỗi, chàng ngay lập tức đăng ký khóa học nấu ăn cho nàng, đưa đón nàng đi học và tình nguyện trở thành “chuột bạch” của nàng. Ấy vậy mà “mèo cũng hóa cáo”. Nàng nấu ăn ngon trong sự ngỡ ngàng và ngạc nhiên của mọi người. “Cảnh tượng tươi đẹp” ấy chưa diễn ra được bao lâu thì hai người chia tay, nàng quay sang yêu người mới, dùng “thành quả” có được nhờ sự trợ giúp của người cũ để mang đến thương yêu cho người mới.

Tôi nửa đùa nửa thật nói với nàng về điều đó. Nàng bảo, “Hồi mới chia tay, nhắc tới nấu ăn tao lại nhớ đến ông ấy. Buồn và đau đến mức nghĩ đoạn tuyệt bếp núc luôn. Ấy thế mà khi gặp chàng, trong tao lại nảy sinh ước muốn tha thiết được nấu cơm, được mang đến thật nhiều bữa ăn ngon cho chàng. Con đường tới trái tim đàn ông nào mà không đi qua dạ dày!”.

Tôi trở về bàn thì nghĩ ngợi, liệu mình có thể gặp được một người khiến tôi yêu thiết tha đến vậy không? Sự thật thì trong cuộc sống này, người dạy ta những bước yêu “chập chững” đầu tiên (rất) có thể không phải là người ta sẽ gắn bó đến suốt cuộc đời, càng chẳng phải người bằng lòng yêu ta mãi mãi. Cũng vì cái tâm thế bất an ấy, người ta mất lòng tin vào tình yêu và nghĩ rằng mình

không thể nào thương yêu thêm một ai khác, trái tim mình không thể mở lòng thêm một lần nào nữa.

Còn nhớ, khi quyết định nói ra lời chia tay tôi sau rất nhiều tháng giã u giẽ m, hẹn hò với một người con gái khác, tình cũ của tôi đã rộng lòng “chúc em sớm tìm được tình yêu mới!”. Tôi không chắc anh có nghĩ vậy thật không. Tôi chỉ đáp thật lòng rằng, điều đó rất khó khăn...

Nhưng thời khắc này thì sao?

Bữa trước, tôi rủ chàng ra ngoại thành, về làng cổ nặn cô c chén, bát đĩa. Hì hục cả buổi, tay chân quăn áo lấm lem, chiếc cô c vẫn không như mong đợi. Tôi bực tức buông xuôi. Chàng bảo, “Em là người nổi hứng nhanh mà cũng mất hứng nhanh. Điều đó có thể tốt, có thể không. Nhưng khi em đã có thể đi cả một quãng đường xa để đến đây, dành nửa ngày trời để thử sức với chiếc cô c của riêng em, háo hức khi tưởng tượng ra thành quả của mình để rồi thất vọng khi tài năng của em không phải dành cho những chiếc cô c, thế thì tại sao em không mừng vì tất cả điều đó thay vì bực bội. Mà suy cho cùng, cô c đẹp thì có nhiều, nhưng...”.

Chàng không nói gì thêm và cẩn trọng dặn người thợ nung giúp chúng tôi hai chiếc cô c, rồi quay sang giục tôi ra chợ xem đồ gốm. Là chàng đang nói về chiếc cô c, hay chàng đang nói về chuyện tình của chúng tôi? Ý nghĩ đó khiến tôi tê tái. Hạnh phúc đến với chàng trên từng chặng đường chúng tôi yêu nhau. Lắm khi, chàng vui vì những điều rất nhỏ. Vui vì tôi mua tặng chàng chiếc bánh Dorayaki thơm thơm. Vui vì tôi bất ngờ gọi điện chỉ vì tôi bỗng dưng muốn kể điều gì đó với chàng. Vui vì tôi nhắc đến chàng trong một truyện ngắn mà tôi viết. Vui vì tôi nhắn tin chúc chàng một sớm đẹp tươi sau rất nhiều ngày bỏ bằng thói quen đó...

Thằng hoặc, tôi vẫn nổi cáu với chàng. Vì nhiều lí do khác nhau. Nhưng chung quy lại cũng chỉ bởi tôi chưa bao giờ ngừng so sánh chàng với người cũ, luôn coi người cũ là chuẩn mực và tin rằng chỉ người đó là hợp với mình. Cáu bởi tôi nghĩ chàng chỉ như một bên đậu, một điểm dừng chân tạm thời thay vì một điểm đến của thương yêu, một nơi chốn của hạnh phúc. Cáu bởi tôi thấy mình quá dễ dãi khi sớm bắt đầu chuyện tình với chàng. Tôi đã nghĩ, trái tim mình yếu đuối và thời gian qua chưa đủ dài để tôi xoa dịu nó trước khi khởi đầu một điều gì đó mới.

Không dung, tôi nhớ đến một lối đi từ khu dưới cầu thang của khu nhà học nổi ra chỗ nhà để xe của trường cấp ba. Bậc cửa thấp vừa tầm, những cậu chàng ở các khóa trên vì quá cao thường phải khom người mỗi khi đi qua. Tôi cũng khom, mặc dù không chắc mình đứng thẳng thì đầu sẽ va vào trần. Một ngày, khi trở về thăm lại trường, tôi vẫn là tôi trong vóc dáng hệt như một cô nhóc của vài năm trước. Tôi lặng lẽ và chậm rãi bước qua, không khom, không cúi. Và tôi không chạm, không va, không ư đầu hay ngã ngựa. Vậy mà tôi sợ hãi đến mức tự bắt mình cúi người khi đi qua đó trong suốt ba năm trời.

Chàng bảo trước giờ chàng luôn cố làm tôi vui, mà người ta nói niềm vui chóng qua, riêng nỗi buồn thì ở lại. Tôi sẽ chóng quên chàng thôi. Điều đó có đúng không? Tôi không biết. Tôi nghĩ về chàng khi cô c cà phê còn nghi ngút khói. Tôi nghĩ về chàng khi cô c cà phê đã cạn. Tôi nghĩ về chàng khi mọi ý nghĩ về quá khứ lánh xa. Tôi nghĩ về những điều chúng tôi từng có với nhau, cả niềm vui và nỗi buồn.

Cô c cà phê trên tay trở nên không. Tôi bước vào trong phòng, lấy điện thoại để gọi cho chàng. Đêm chưa tan và ngày chưa đến. Nhưng chàng hẳn sẽ không giận khi tôi gọi chỉ để nói tôi nhớ chàng điên lên, gọi chỉ để nói chàng hãy ở lại bên tôi, như nhiều ngày qua vẫn thế.

Để tôi được vòng tay ôm mỗi khi ngồi sau xe chàng. Không phải bởi thói quen, mà bởi tự bản thân tôi muốn thế ...

Giá tôi được cuồng si thêm lần nữa

Giữa cuồng si và tỉnh táo, cô gái tỉnh táo ước gì mình được
cuồng si...

Người yêu tôi bất ngờ than thở về cô em gái của anh ấy. Đó là một cô nhóc xinh xắn và năng động, theo học một trường đại học có tiếng, dấn túi vài công việc làm thêm mang đến thu nhập ổn thỏa. Cô ấy chẳng khi nào vùi vĩnh viễn của bố mẹ hay anh trai, thì thoảng còn hứng chí rủ tôi dạo phố, mua sắm và mua tặng tôi món trang sức be bé. Một cô nàng như vậy có gì phải than thở, ngoài chuyện, hừm, cô nhóc quyết định dốc toàn bộ tiền tiết kiệm trong hơn một năm trời làm việc vừa rồi để mua vé máy bay, sang thăm người yêu đang du học bên Nhật.

Trước khi cậu chàng kia đi, chàng và nàng đã yêu nhau được hơn một năm. Tình yêu thuở học trò, tươi sáng và trong trẻo đến lạ. Nhưng người yêu tôi và gia đình anh ấy phản đối cô nhóc nhiều lắm. Họ cho rằng đó là quyết định nông cạn và có phần nông cuồng. Đòng tiền nào đâu dễ kiếm, vài ngày nơi xứ lạ đã ngổn hết tất cả tài khoản tiết kiệm trong một năm trời.

Bỗng nhiên tôi thấy mình cần phải nói điều gì đó để trấn an nỗi lo vô cớ trong lòng chàng bằng cách đưa ra vài lý lẽ để ủng hộ quyết định của cô nhóc. Chàng ngơ ngác lắng nghe, uống thêm vài cốc nước lạnh và chén sạch đống hoa quả rồi gật gù hứa sẽ về thuyết phục ba mẹ.

Tôi tin là tôi đúng khi đứng về phía cô nhóc, mà còn điều này nữa tôi không nói với chàng, rằng tôi thêm lắm cảm giác được yêu nồng cháy và cuồng si đến như vậy, thêm một lần nữa.

Tôi từng trải qua vài mối tình, câu chuyện đầu tiên bắt đầu năm lớp mười và kết thúc vài tháng sau đó. Nhưng ký ức về nó, tôi vẫn nhớ. Nhớ những ngày hẹn cậu bạn cùng lớp đi săn vé xem ca nhạc, trốn ba mẹ đi chơi về nhà rất muộn, bị ăn mắ'ng và cá' m ra ngoài cả ngày trời. Nhớ những buổi đạp xe cả chục cây số lên nhà cậu á'y chỉ để thấ'y gương mặt đã xa vắ'ng... vài ngày. Nhớ nhiều buổi tồ'i thức đêm để vẽ tặng cậu á'y một bức tranh mà tôi nghĩ cậu á'y sẽ thích. Và nhớ, nhớ nhiều điều như thế!

Cuộc tình thứ hai tìm đến sau đó rất muộn. Tôi yêu chàng bởi chàng sẵn lòng chiế'u theo mọi đồng đánh của tôi, sẵn lòng bỏ dờ công việc lên đường rong ruổi du lịch cùng tôi, bỏ qua mọi ích kỉ của bản thân tôi để gìn giữ tình cảm mà chúng tôi có. Bận đó, tôi cũng chăm chỉ nghĩ ra vài trò lãng mạn để làm tặng chàng, nhưng đến phút cuối lại nhạt hứ'ng chẳng làm nữa. Thành ra chuyện tình nhạt, rồ'i tan nhanh.

Với người yêu bây giờ, tôi nghĩ mình cũng yêu anh, thậm chí yêu nhiều lắm. Chúng tôi gặp nhau mỗi ngày, dường như vì vậy mà thói quen nhưng nhớ chẳng còn chỗ để sớ'ng. Chúng tôi tặng quà nhau cũng theo thói quen, và trải dài cùng thời gian, thói quen quà cáp cũng được xóa bỏ, thay vào đó là những lí do thấ'u hiểu và những bữa ăn tồ'i ở cửa hàng sang trọng, những đĩa thức ăn, những li, những chén, những nụ cười, những ánh mắ't, và không hơn. Tôi đọc báo thấ'y người ta nhảy flash mob tỏ tình với nhau, thêm mà chẳng dám nói. Nói ra làm gì khi lời yêu với chúng tôi giờ này chẳng còn quan trọng nữa. Tôi thấ'y nhiều cô bạn của mình hì hục nắ'u ăn, chăm chỉ thay đổi bản thân, biế'n hóa mình, phắ'n đắ'u đạt được điều gì

đó để khiếm người yêu mình vui, hoặc chỉ đơn giản là để được gặp người yêu mình như... cô em chôn tương lai của tôi.

Chúng tôi gần kề và sát cạnh đến mức chẳng muốn nghĩ ra nữa những trò lãng mạn tặng nhau. Tôi mặc định rằng mình đã... quá già để nghĩ suy, trở trăn về điều đó. Chúng tôi chỉ cần yêu nhau và có nhau bên cạnh, vậy là đủ.

Khái niệm “đủ” thực ra cũng mong manh và khó định danh lắm. Nhiều người nhìn chúng tôi ngưỡng mộ, tình yêu bên đẹp theo thời gian. Nhưng ít ai biết rằng, thỉnh thoảng tôi cũng mệt mỏi trong tình yêu của mình.

Tình yêu thực ra cần chút cuồng si. Người ta sẵn sàng yêu nhau cuồng điên như thể ngày mai chẳng đến, yêu nhau như thể tất cả những người xung quanh chẳng ai nhìn vào, yêu như thể cả thế giới này chỉ còn hai người duy nhất. Nhưng tôi, tôi và tình yêu của tôi... Tôi thẳng thốt nhận ra mình đã chẳng thể nào trở về những tháng năm yêu điên cuồng của quá khứ nữa.

Giờ đây, chúng tôi sống đủ và yêu đủ, nhưng thế nào là đủ? Và nếu muốn khác, sẽ phải khác ra sao?

Tôi ao ước giá mình mãi được một tình yêu cuồng si...

Bạn có thể bơ đi tất cả để yêu?

Tôi biết một cô nàng đã bắt tình yêu của cô ấy chơi trò bập bênh...

Nàng ưa viết lách những câu chuyện tình cảm và đã có khá khá kinh nghiệm tình trường. Còn tôi là một chuyên gia tư vấn của nàng và một số chị em khác. Bởi tôi là người chăm chỉ lắng nghe và chịu khó cho nàng những lời khuyên giải.

Mấy ngày nay, tôi đang “kẹt” với câu chuyện tình hơi- hơi- rắc rối của nàng. Nàng yêu một chàng cũng nông nản, cũng lịch hẹn hò kín đặc, ghê gớm lắm. Chàng ta hơn cô hai tuổi, thương cô nhiều, tương lai, tiền đồ chàng tươi sáng, gia cảnh chàng đang hoàng, thiệt tình là khó mà chê nổi. Nhưng (mọi sự cố đều xuất phát từ chữ “nhưng” tai hại này), chàng ta lại... khá khiêm tốn về chiều cao. Đến mức nàng phải từ bỏ đôi giày cao gót yêu quý, dù chỉ vài ba phân, và chẳng khi nào muốm dẫn chàng đi ra mắt bạn bè. Nào phải chàng không chịu vận động thể thao, uống sữa, ăn đủ chất dinh dưỡng... Chàng chơi bóng rổ, bơi lội... đủ cả.

Cũng đừng vội kết tội nàng là người coi trọng vẻ bề ngoài. Bạn cứ thử là một cô nàng có chiều cao khiêm tốn, với hi vọng kiêu được tằm chôn mang lại khả năng thay đổi cho thế hệ con cháu sau này, bỗng phát hiện ra rằng người yêu mình chẳng khớp chút nào với điều kiện ấy? Bạn cứ thử là nàng khi bị gia đình phản đối chỉ vì chuyện ý trung nhân của con gái cưng vừa béo vừa lùn? Bạn cứ thử là nàng khi luôn cảm thấy ngại ngùng khi bước đi bên chàng, sợ chàng chạnh lòng nên thậm chí không dám mang giày cao gót?

Ai chẳng nói được rằng, tình yêu xuất phát từ trái tim, từ tình cảm thật lòng hơn là những hào nhoáng bên ngoài. Theo thời gian, tình cảm thì còn nhưng những vỏ bọc sẽ tan biến. Nhưng nếu đúng như vậy thì Lee Hyo Rin chia tay chàng người yêu, một cậu bạn của cô nàng, người mà không chỉ mẹ mà tất cả các fan đều ngỡ ngàng vì độ xấu ngang mức... “quái vật”, điều ấy là đúng hay sai?

Bạn và tôi, chúng ta hẳn chẳng còn đặt quá nhiều niềm tin vào những câu chuyện cổ tích thần kì rằng chú ếch nhỏ xấu xí sẽ sớm hóa thân thành hoàng tử. Ngay cả khi công nghệ của phẫu thuật thẩm mỹ tràn ngập các mặt báo, nhà nhà người người coi chuyện sửa sang sắc đẹp là điều rất đời thường. Nhưng suy cho cùng, ai chẳng ưa nét tự nhiên. Đâu phải cuộc đời nghiệt ngã đẩy ta đến với một người chẳng “hoàn hảo” như đúng tiêu chuẩn của ta. Mà chỉ bởi cuộc đời này đâu phải cổ tích.

Vì phép màu là không có thật, bạn vẫn sẽ phải đối mặt với những khiếm khuyết về hình thức của người kia.

Vì phép màu là không có thật, bạn phải tự an ủi, tự trấn an mình rằng những cách biệt, lẫn tẩn đố sẽ không thể nào ảnh hưởng đến tình yêu.

Trò bập bênh trong tình yêu không chỉ trái ngang như câu chuyện của bạn tôi, mà còn oái oăm đến nỗi người tự ti về nhan sắc của mình cũng chẳng dám trèo cao vì sợ ngã đau. Nào dám mơ đến chuyện nắm tay, sánh vai cùng chàng hoàng tử bánh trai nào đó. Miệng lưỡi người đời thì cay nghiệt lắm, biết hạnh phúc này có tồn tại được trước những dèm pha đó không...

Với nàng, tình yêu bị đặt trong thế bấp bênh. Sở dĩ như vậy không phải bởi bạn tôi xinh đẹp, còn ý trung nhân của nàng kém cạnh nàng về nhan sắc. Mà bởi, trong chính trái tim bạn tôi, tình yêu

dành cho chàng kia đã chẳng đủ sức mạnh để chiến thắng lại tất cả những vật cản khác. Vì thế, bấp bênh ở đây là cái thế chênh vênh trong lòng nàng. Nàng không thể làm nó vững chãi, có nghĩa tình cảm của nàng cũng có nguy cơ lụi tàn.

Quả nhiên, chẳng bao lâu họ đã chia tay.

Có cả tá lí do, nhưng lí do cơ bản thì nàng ấy giấu nhẹm không nói với chàng. Lí do ấy là gì, bạn chắc cũng đã rõ.

Tôi không cố sùyt cho lối yêu chọn lựa, cái thuận lợi, cái đẹp và ngại thử thách. Tôi chỉ bộc bạch với mong muốn bạn hiểu rằng, ngay cả khi có một hay rất nhiều vật cản – những cách biệt giữa hai người, những khuyết điểm của người kia – song nếu bạn chẳng màng tới tất cả điều đó, một mục bảo vệ tình yêu tươi đẹp của mình, tôi sẽ chúc cho hạnh phúc của bạn. Vì tôi biết rằng, đó là tình yêu đích thực.

Nhưng nếu trong bạn gọn chút lẩn tẩn, và khi chúng biến thành những đợt sóng còn bạn chẳng hề muốn đánh tan, xua đuổi chúng, thì đừng nên ép tình cảm, trái tim của mình chơi trò bập bênh nữa. Hãy đưa nó về thế cân bằng, chờ đợi một người mới đến, bạn nhé!

Hãy sống, và đừng nghi kỵ

Sáng nay, cô bạn đồng nghiệp năn nỉ tôi trốn việc sớm một tiếng đồng hồ để cùng cô ấy ra ngân hàng đổi thẻ ATM, sẵn tiện shopping cho... đã. Cô ấy bước vào và rất lâu sau đó trở ra, kể cho tôi mẩu chuyện thoại “ngẫu hứng” giữa cô và giao dịch viên. Đại loại, ngân hàng vừa ra mắt một loại hình tiết kiệm mới, kết hợp giữa tiện ích của thẻ ATM và sổ tiết kiệm. Lãi suất được tính nương theo sự biến động của lãi suất thị trường, thời hạn tham gia tối thiểu là sáu tháng.

Tôi nghe thấy có vẻ hay hay, bảo bạn thử xem sao. Bạn tôi gạt đi, nói rằng cô ấy đã quá tuổi để làm những việc liên lĩnh. Với bạn, cứ nên yên phận với những cách thức (có vẻ) truyền thống, an toàn mà bạn am tường chút ít. Tôi hỏi, thế cậu nghĩ sao nếu trúng thưởng chuyến du lịch cho hai người? Bạn tôi lại càng lắc đầu tợn. Bạn bảo tin gì những lời “dụ dỗ” đó, người ta có lãi nhiều mới đưa ra chính sách ấy, chung quy lại cũng- chỉ- là- tiền- của- mình- mà- thôi.

Điều đó không hoàn toàn sai. Nhưng tôi lại nghĩ khác. Nếu lúc nào cũng chọn những phương án đảm bảo an toàn, nằm trong phạm vi hiểu biết, kinh nghiệm của bản thân, thì liệu chúng ta có cơ hội được biết thêm những điều mới mẻ? Và lại, đâu phải bất cứ khi nào, bất cứ ai cũng sẵn sàng lường gạt ta, và ta cũng đâu phải là con cừ non dễ dàng bị chặn dắt, lừa lọc?

Trong đời, không hiếm những tình huống tương tự mà ta từng gặp. Một cô nàng vừa trải qua một vài cuộc chia tay với mọi tình dành cho một gã họ Sở, bỗng “giác ngộ” rằng tình yêu là điều phù

phiếm, và tất cả đàn ông đều không đáng tin, và việc cô ấy dành thời gian hay tâm trí cho nó là hành động ngớ ngẩn. Hoặc một anh chàng vừa bị chính bạn bè hay người thân dỗi gát, nổi nghi kị được nhân đôi, nhân ba và ngăn trở chàng bước đến làm thân với bất kì người nào khác. Hoặc một nàng lặn lội vài ba tháng đi xin việc vẫn “tay không” quay về, bỗng thất vọng và trở nên nghi ngờ bản thân, nghi ngờ năng lực của chính mình.

Không có ai đi qua sóng gió mà tâm hồn ngay- lập- tức trở về trạng thái bình ổn... Bởi vậy, chúng ta cần có sự hiểu biết, sự điềm tĩnh để đưa mình trở lại tâm thế cân bằng sau một khoảng thời gian nào đó. Thậm chí, ngay cả khi cuộc sống quật ngã ta một cách đau đớn, đẩy ta về với con số không tròn trĩnh, ta vẫn phải tin rằng rồi nhất định một cơ hội mới sẽ hiện ra, nhất định thế.

Bạn tôi có một người chồng, anh ta đang có một mối tình vụn vẹn. Người anh ta thâm thương vẹn vẹn nhớ chẳng ai khác lạ mà chính là chị giúp việc được mẹ chồng giới thiệu cho. Chị ta người quê kiểng, đã có một mặt con ở nhà, nay phải ra thành phố kiếm chút tiền gửi về cho gia đình, nuôi con ăn học. Còn người chồng của cô là một doanh nhân thành đạt. Cũng khó có thể lí giải chuyện tình yêu đó ngoại trừ việc bạn tôi thường đi công tác dài ngày.

Một lần khi trở về, cô nhanh chóng phát hiện ra mọi chuyện. Ngạc nhiên hơn cả là cô không hề nổi giận, hay bực tức, mà chọn cách dỗi thoải thẳng thắn với chồng, để rồi chính chồng bạn là người đề nghị chia tay, do cảm giác tội lỗi khiến anh ta không đủ dũng cảm để bước tiếp bên cô. Cô ấy kí vào tờ đơn li dị và sau đó trở thành một con người khác, dửng dưng vô cảm, mất lòng tin với tất cả đàn ông trên đời.

Bản thân tôi, khi chia tay mối tình đầu, tôi cũng phải mất hơn ba năm để cho phép bản thân đặt lòng tin và tình yêu vào người đàn

ông khác. Khoảnh khắc hạnh phúc trong vòng tay người đó, tôi đã nghĩ rằng, ba năm là quãng thời gian quá dài cho những sự nghi ngờ của mình. Tôi không thể nhớ nổi mình đã bỏ qua bao nhiêu cơ hội yêu và được yêu chỉ vì những nút gậy đã móc rêu đó.

Đến một thời khắc, tôi bỗng nhận ra mình đang sợ hãi chính bản thân mình, sợ hãi thói dè chừng, đa nghi trước những thử thách – và cũng là những cơ hội – mà cuộc đời đã đặt ra cho tôi. Đã bao lâu rồi những cơ hội đi qua, và tôi thì mãi nuôi tiếc về những điều mình không làm.

Đành rằng, tôi có thể tránh được nhiều rắc rối, những rủi ro và nguy cơ tiềm ẩn đâu đó. Nhưng còn nỗi buồn về việc mình đã không làm, không dám làm thì còn đó, mệnh mang...

Đành rằng, sống ai cũng cần suy nghĩ hay đắn đo, cần biết hoài nghi. Nhưng cứ thử nghĩ kỹ và ngẫm lại xem, nếu vì điều đó, bạn đã lãng quên biết bao nhịp bước lạ kỳ của cuộc sống này, bạn đã giam chính mình trong thật nhiều đau khổ và cũng là bạn, người đã xua đuổi hạnh phúc và sự may mắn ra xa.

Thế nên, hãy cứ sống đi và đừng nghi kỵ nữa...

Đừng chỉ cưới chồng, hãy cưới tình yêu!

“Bởi ta hoàn toàn có thể sống sót sau một cuộc hôn nhân đổ vỡ, thậm chí sống ngon lành với vài đời chồng sau đó. Nhưng một khi đám- cưới- giữa- ta- và- tình- yêu không thành, một khi ta thù ghét nó, ta biết rằng mình đã vĩnh viễn đánh mất một cơ hội hạnh phúc...”.

Đang là những ngày rực rỡ cuối hạ và ngọt ngào đầu thu, thời điểm mùa cưới lên ngôi, lấp lánh niềm vui và vang vọng niềm hạnh phúc. Đó cũng là từ khóa ám ảnh tôi suốt từ đầu tháng Bảy, khiến ước muốn làm một mẹ ra ngô ra khoai về chủ đề này trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Yêu nhau được hơn hai năm, tôi vẫn ngại ngùng và luôn cố tìm nhiều lí do để trốn tránh mỗi khi anh nhắc đến chuyện ra mắt gia đình. Tôi yêu anh, tha thiết yêu và khát khao gắn bó. Chúng tôi nghĩ chuyện tương lai, thăng hoặc còn nửa đùa nửa thật tính đặt tên con là gì, cho con đi học trường nào. Qua lời kể của anh, tôi biết bố mẹ anh cởi mở và thoáng tính. Nhưng điều tôi e ngại là chị gái của anh kìa. Chị năm nay đã hơn ba mươi tuổi, sự nghiệp ổn định và “relationship” cũng không có gì biến chuyển trong nhiều năm trời. Tất nhiên là nếu không tính đến việc chị đã từng kết hôn năm năm trước và li hôn một năm sau đó. Chỉ vì chồng chị “trót” thương yêu một người đàn bà khác, và nhận ra đó mới là tình yêu đích thực của đời mình.

Người yêu tôi thương và quý mến chị. Anh luôn miệng chặc nịch rằng, tôi và chị hẳn sẽ rất hợp nhau nếu có cơ hội gặp gỡ và nói

chuyện. À vâng, điề`u đó liệu có thể? Bỏ qua định kiế`n về` mớ`i quan hệ` chị chồ`ng – em dâu xưa nay không mấ`y tồ`t đẹp, anh hẳn không biế`t trong tôi đang ngổn ngang tâm sự gì. Nào anh có biế`t, điề`u một người con gái sắ`p cưới sợ nhấ`t? Đó chính là gặp phải một bà chị chồ`ng với hôn nhân tan vỡ. Bởi đó là khi người ta dễ dàng đánh mấ`t niề`m tin vào tình yêu, nghi hoặc tấ`t cả những người đàn bà khác, lo sợ họ sẽ làm tổn thương em trai mình, sẵn sàng bảo vệ cậu em bằ`ng những biện pháp mạnh tới mức có tác dụng gầ`n như phá hoại hạnh phúc của nó... Nghe này, đó chỉ là phỏng đoán của tôi thôi! (Trên thực tề`, tôi đã dám đề`n diện kiế`n “người tình trong mộng” â`y đâu!) Nhưng tôi biế`t nhiề`u trường hợp như thế`, đã quá đủ để hình thành một nỗi sợ hãi và bắ`t an.

Hàng xóm nhà tôi cũng là một bà mẹ đơn thân, một mình nuôi hai đứa con nhỏ. “Đơn thân” chỉ là trạng thái hiện tại, trước đó, chị sồ`ng với chồ`ng con, từng có một gia đình hạnh phúc. Sau một thời gian dài thấ`t nghiệp, chồ`ng chị bỗng thành cờ bạc, rượu chè, dầ`n mấ`t hế`t sự tử tề` vô`n có trong cách đố`i xử với vợ, với con. Bô` mẹ chồ`ng chị thương con, chấ`p nhận khổ cực nuôi thêm cả hai đứa cháu. Anh chàng kia thấ`y vậy càng được đà lắ`n tới, “dân chơi” và “phá gia” nhiề`u hơn. Ông bô` trong con tức giận, không chịu được, bèn gọi anh là đồ` vô dụng, đồ` ăn bám và làm khổ mọi người, khổ vợ, khổ con, khổ ngay cả bô` mẹ... Bạn có thể đoán được kế`t cục. Họ chia tay nhau. Nhưng anh vẫn là điểm khởi nguồ`n cho những cơn ác mộng sau này của chị.

Mẹ tôi sồ`t sắ`ng giới thiệu cho chị hàng xóm â`y vài người, cũng vào cảnh “mô` cô`i” vợ hay li dị. Nhưng chị gạt đi. Đàn ông với chị chỉ là lũ “bỏ đi”, không giúp ích được gì cho đời. Tôi cũng biế`t ít nhiề`u về` người chồ`ng cũ của chị, nhưng tôi vẫn không thể nghĩ được rằ`ng một anh ta có thể cướp đi của chị hạnh phúc và niề`m vui sồ`ng cả một cuộc đời.

Tôi lại kể tiếp một câu chuyện nữa về một chị bạn khá thân thiết, chúng tôi coi nhau như người trong nhà. Chị chưa kết hôn, mặc dù ở tuổi của chị, người ta đã an phận bên một gia đình riêng. Chị bảo, do chưa tìm được người đàn ông thực sự khiến mình muốn cưới, nên chưa cưới thôi. Tôi đùa bảo, đợi lâu vậy mà cưới rồi mới phát hiện ra mình nhầm, chị tính sao. “Con này tưởng trẻ mà già quá ha! Nhầm thì làm lại, đợi chồng mới bước tới rồi lại cưới. Quan trọng là có giữ được tình yêu bên trong mình hay không mà thôi”.

Càng nghĩ, càng thấy chị nói đúng. Bất hạnh thay cho những ai chưa từng dám yêu một người khác ngoài bản thân mình, và không dám bước tới để gắn bó với người ấy chỉ vì những nỗi sợ hãi mơ hồ. Bởi người ta hoàn toàn có thể sống sót sau một cuộc hôn nhân đổ vỡ, thậm chí sống ngon lành với một vài đời chồng sau đó. Nhưng một khi dám cưới giữa ta và tình yêu không thành, một khi ta thù ghét nó, ta biết rằng mình đã vĩnh viễn đánh mất một cơ hội được hạnh phúc...

Người đứng chờ dưới gốc cây tầm gửi

Sớm đã u xuân, chuông dưới cổng nhà bỗng kêu ting ting ting, người đưa thư mang đến cho tôi bưu kiện bạn gửi về từ nước Mỹ xa xôi. Những bức ảnh ghi lại không khí Giáng sinh, chiếc khăn len thật ấm màu bordeaux trang nhã, một bức thư dài thật dài bạn đính kèm những câu chuyện nho nhỏ trong đời sống thường ngày. Ở cuối trang viết, tôi chú ý hơn cả tới chi tiết Huy, cậu em trai của bạn, năm sau tốt nghiệp một trường đại học ở Mỹ, trở về nhà sau đêm Giáng Sinh, lòng vui phơi phới và miệng cười suốt. Bạn bảo, cậu chàng đã lăm le theo chân những người bạn theo đạo Thiên Chúa đứng dưới gốc cây tầm gửi và đợi chờ một nụ hôn trong đêm Thánh. Chẳng là, theo quan niệm của người Mỹ, đứng dưới gốc cây tầm gửi cũng giống như việc chúng ta trao tặng những thỏi sô-cô-la vào ngày mười bốn tháng Hai, tin yêu và mong ngóng. Còn đợi người mình thích đến hôn hết như thói quen trông chờ sô-cô-la trao đổi vào ngày mười bốn tháng Ba vậy, đáp lễ và “nên duyên”.

Huy may mắn nhận được nụ hôn của một cô gái tóc vàng, người mà cậu chàng thường để ý và mơ mộng mỗi đêm. Chuyện tình cảm bắt đầu, êm dịu như một món quà tuyệt vời nhất cho sự khởi đầu của năm mới. Thế nhưng, đâu phải chàng trai hay cô gái nào cũng may mắn như Huy, nghĩa là trông đợi và được hò hẹn đáp, nghĩa là mỗi chân, chùn gôi vì lạnh nhưng có người ra đứng cạnh và hỏi “Lạnh lắm không?”. Ấm áp biết mấy.

Thế nhưng, cuộc đời dài rộng và chen chặt những lo toan, đã n đo như hiện nay, liệu có ai may mắn như cậu em Huy, liệu rằng ta

có nên “há mô`m chờ sung rụng” không?

Vẫn nhớ, dạo mới yêu chàng, tình yêu bô`ng bột và non nớt, thứ rung cảm đầu đời lắ`m vụng dại và không tránh khỏi những dại khờ. Khi tôi và chàng đứng chờ ngót mưa trước mái hiên của một hàng quán đã đóng cửa, nhìn sự lo lắ`ng trên gương mặt chàng, chỉ sợ tôi ướt. Rắ`t không dung, tôi muố`n hôn chàng thật sâu, thật nồ`ng. Mặc người đi đường nghĩ sao cũng được. Bận tâm làm chi khi trong giây phút á`y, tắ`t cả những gì tôi nghĩ được là nụ hôn ngọt ngào, dành cho chàng.

“Hôn anh một “miê`ng” được không?”.

Phải nhắ`c thêm rắ`ng, thuở “vụng dại” á`y, những ngôn từ cũng thật ngô nghê, chẳng biế`t nói sao để biểu đạt điề`u mình muố`n. Đế`n ước ao đặt môi mình lên môi người kia cũng bẽn lẽn và tẽn tò đế`n thế` cơ mà. Chàng nhìn tôi, đơ đế`n vài giây trước khi hôn tôi thật say. Hô`i lâu, chàng bảo, cứ kiểng chân lên mà hôn anh là được mà, đâu cầ`n xin phép hử. Tôi ngại ngùng, chẳng biế`t nói sao để che hế`t sự bô`i rồ`i của mình. Tắ`t nhiên, đó là chuyện của ngày xưa á`y. Sau này, chúng tôi chia tay nhau. Vì nhiề`u lí do khác nhau được dựng lên để che đậy một sự thật rắ`ng chàng đã có người mới. Một cô nàng trẻ đẹp và khéo ăn khéo nói hơn tôi. Tôi biế`t. Tôi cảm nhận sự đổi thay trong chàng. Tôi muố`n đưa tay ra níu giữ. Nhưng ý nghĩ “con gái phải kiêu” khiế`n tôi từng bước trượt dài. Nế`u chàng là của tôi, nhắ`t định chàng sẽ quay về`. Tôi bao bọc chính mình trong cách tư duy đó, tự cho phép mình lánh xa chàng, dù tim như bão nổi. Rắ`t lâu sau đó, chúng tôi gặp lại, khi cả hai đã an phận trong những cuộc tình mới, chàng bảo, giá như ngày xưa tôi đưa tay níu lắ`y tay chàng, giá như tôi không lặ`ng yên một cách bị động như thế`. Có thể chúng tôi đã khác.

Nhưng thôi, luyến tiếc những điều xa xôi không để làm gì. Tôi chỉ kể ra đây, để tự nhắc nhở mình, để sẻ chia với bạn về vị thế chủ động – bị động trong tình yêu.

Chúng ta thường vin vào những điều cho là duyên số, là định mệnh. Để ngóng chờ đợi hàng năm trời vào một tình yêu ta tin là mãi mãi. Để buông tay và mất người ấy mãi mãi chỉ bởi ý nghĩ những người yêu nhau rồi sẽ trở về với nhau. Để đứng dưới cây tầm gửi mùa đông và đợi chờ một nụ hôn. Liệu rằng ta có đủ tư cách để thương yêu và được thương yêu khi chính bản thân mình không gom đủ can đảm để thổ lộ lòng mình? Sẽ thế nào nếu bạn ra khỏi gốc cây tầm gửi sau khi mỗi chân đứng chờ cả một buổi tối và má lạnh cóng không được sưởi ấm? Hoặc tệ hơn, sẽ thế nào nếu nụ hôn tìm đến không bắt nguồn từ người bạn đang ngóng trông? Điều đó đồng nghĩa rằng bạn sẽ... ế cả năm?

Câu chuyện về cây tầm gửi chỉ là một “truyện thuyết” vui, người tin kẻ không. Nhưng cứ thử nghĩ và so sánh điểm được và mất giữa việc đứng dưới một cây tầm gửi, lạnh cóng và một mình với việc ra phố, nói chuyện với bạn bè, vui vẻ cười đùa và biết đâu gặp được “một nửa định mệnh” của mình. Quyết định đó nằm ở bạn. Điều quan trọng không nằm ở việc bạn lựa chọn thế nào, mà nằm ở chỗ bạn dám lựa chọn, cho phép mình chủ động thay vì bị động mà thôi.

Tôi đã sống, thương yêu và được thương yêu một cách bị động trong suốt nhiều năm trời. Nhưng thật may, khi bàng hoàng tỉnh giấc và nhận ra điều ấy thì giấc mơ hạnh phúc vẫn chưa biến thành cánh diều bay quá tầm với. Bởi một ngày đông giá chúng tôi tình cờ đứng cạnh nhau, cảm giác ấm áp và thương yêu tràn ngập mặc dù biết chắc đó là một người xa lạ, chàng đã nhìn tôi và bảo, “Em có thể cùng tôi uống một tách trà?”. Mẹ tôi nói con gái phải kiêu, bạn tôi nói con gái không thể chủ động và đường đột. Nhưng mọi thứ hoàn toàn mờ nhạt khi tôi đứng trước ánh mắt thiết tha

ấy. Ánh mắt đã theo tôi, che chở và thương yêu tôi suốt quãng đời sau này. Tôi không muốn là người đứng chờ dưới gốc cây tầm gửi. Tôi muốn là người chạy một quãng đường thật xa để tới chỗ chàng, đặt lên môi chàng nụ hôn còn thoảng vị phớ phờng. Nhưng đó là chuyện của những ngày sau này. Riêng hôm ấy, tôi chỉ nắm tay chàng và gật. Câu chuyện từ đây xin được bắt đầu...

Nhật dũng cảm lên ta làm lại

Những ngày nắ'ng nóng của mùa hè, tấ't cả các bể bơi ở Hà Nội đê'u quá tải. Tôi lại búi ngùi nhớ đê'n “sự nghiệp” học cách vùng vẫy của mình vài năm trước. Cùng với câ'u lông, khiêu vũ thể thao, aerobics, bơi là một trong những môn học thể dục ở trường tôi. Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng để có thể kiế'm được năm điểm để “sô'ng sót” là cả một vấ'n đê', hoặc hơn cả một vấ'n đê', đặc biệt với người có “tiê'n sử” sợ nước như tôi.

Tấ't nhiên là tôi đã cô' gắ'ng hê't sức để học tập chăm chỉ, nghe giảng và làm theo đúng hướng dẫn. Nhưng sự vụng về' đầu vẫn hoàn đó. Bắ'ng chúng là trước ngày thi một tuầ'n, tôi stress kinh khủng và không sao tập trung được vào bấ't cứ việc gì. Tôi nghĩ về' lượt bơi 40m phải vượt qua, tôi nghĩ về' khó khăn khi thở đê'u và nhịp nhàng dưới nước, điê'u mà tôi vẫn chưa làm được. Cảm giác ức chế' và mệt mỏi, gắ'ng gượng và biế't mình đang nỗ lực nhưng không sao với tới đích đã đê' ra, tôi gầ'n như nổ tung.

Trước buổi thi hai ngày, tôi quyế't định... bỏ thi. Điê'u đó đờ'ng nghĩa với việc tôi tạm- thời- trượt môn này. Bởi trường tôi cho phép sinh viên thi lại thể dục cùng với lớp của khóa sau. Bỗng dưng một mõi bay biế'n, áp lực thi cử chẳng còn. Tôi vút lại đó những nỗi sợ hãi, tìm đường quay trở lại với công việc làm thêm dang dở, hòng... kiế'm tiề'n thi lại.

Cũng trong thời gian đó, tôi chăm chỉ đê'n bể bơi tập hơn, nhẹ nhàng và thoải mái. Kê't quả là hai tháng sau, trong buổi thi lại, tôi đã đỗ, dù với điểm sô' tồ'i thiểu.

Đọc đến đây, có thể sự kiên nhẫn của bạn đã cạn, bạn cho rằng tôi đang nói nhảm vài lời vu vơ chẳng ăn nhập tới cái tiêu đề do chính tôi đề ra. Hãy khoan nóng vội! Đó chỉ là một mảnh rất nhỏ của cuộc đời được tôi “trích” ra làm ví dụ để... an ủi một cô nàng... sắp sửa thất tình trong buổi cà phê cà pháo tôi qua mà thôi.

Thi trượt môn bơi và đánh mất tình yêu, có gì liên quan đến nhau không?

Thế này nhé! Cô nàng và người yêu của cô trở thành một cặp đã được hơn hai năm. Bạn ngờ ý gần xa, khi kín đáo và khi lộ liễu, rằng thì là mà hai người đã đến lúc làm đám cưới. Chàng kia ngà ngừ mãi cuối cùng cũng “tâm sự” với bạn tôi một bí mật động trời: chàng gay.

Ừ, bạn có thể nói rằng thế giới này đầy rẫy những người thuộc giới tính thứ ba và việc những người xung quanh bạn có thể không mang giới tính giống bạn và, thậm chí cả... chồng bạn, cũng là điều hết sức bình thường. Nhưng đó là về lý thuyết, còn khi điều đó rơi vào chính bạn, thì bạn sẽ sốc đến thế nào?

Tuy nhiên, vì một tình yêu sâu nặng với chàng, nàng đã không chịu bó tay. Hiện tại, nàng ta đang “vận nội công” để “uốn cong thành thẳng”. Nàng tin rằng cái sự “gay” của chàng ta là “vô căn cứ” và hoàn toàn có thể “sửa chữa”. Mặc mọi lời giải thích kèm theo xin lỗi của chàng ta, nàng bạn tôi vẫn căm thù tìm mọi cách để giữ lấy tình yêu đang trên bờ vực thẳm.

Tôi cho rằng đó là áp lực của một mối tình chưa dài nhưng chẳng ngần, nỗi sợ hãi của việc thất bại trong tình yêu có thể kéo theo “ác cảm” về tình yêu trong thời gian tới. Nàng không muốn đánh mất tình yêu, nhưng còn có một sự thực là nàng không muốn “thua”. Kết cục, nàng đã thua sau tất cả những cố gắng.

Thiệt nghĩ, chuyện nắ m giữ một tình yêu hết như niê m hạnh phúc của ta khi có thể đạt được điề u mình mơ ước bấy lâu, hết như tôi của nhiê u năm trước đã chờ mong khoảnh khắ c bơi hế t 40m chiề u dài của bể. Việc nỗ lực hế t mình và giành được thành tích là điề u ai cũng mong. Nhưng đôi khi thả lỏng và buông lơ i tất cả, cho phép mình được rơi lại là một ý tưởng không tồ i.

Thời gian đó, những người bạn cùng lớp bơi với tôi đã nói rằ ng hãy cứ cố gắ ng hế t mình, nế u tôi không thể bơi trong ngày thi hôm đó, mãi sau này, tôi cũng không thể nào chiế n thắ ng nỗi sợ nước đâu. Tôi lắ ng nghe tất cả nhưng quyế t định lại do mình.

Cuộc số ng muôn màu, điề u có thể đúng với người này chưa chắ c đúng với người kia. Bạn tôi có thể học bơi thành thạo trong vòng ba ngày, nhưng tôi phải mắ t tới hơn hai tháng để thuậ n thực một kiểu bơi. Quan trọng là tôi biế t điề u gì sẽ chờ đợi mình ở phía trước. Thành công không đế n từ áp lực mà sẽ bước đế n cùng sự thoải mái của chính ta.

Trong câu chuyện của bạn tôi, hẳn nàng cũng tin rằ ng cố gắ ng có thể mang hạnh phúc trở lại, thay đổi tất cả những cuồ ng phong bão táp vừa mới xảy ra. Nàng nghĩ và chắ c mắ m rằ ng đó là hạnh phúc duy nhấ t của mình. Sau chàng, nàng không còn có thể yêu một ai khác.

Không chỉ nàng mà rắ t nhiê u người khác cũng lằ m, hoặc đã từng lằ m lần ở đâu đó trong hành trình tìm kiế m tình yêu của mình. Dũng cảm không phải là khi ta biế t chồ ng đỡ lại những đau đốn, mà là khoảnh khắ c bước qua đau đốn, ta cúi mình và gom lại dũng cảm câ n thiế t để tiế n về phía trước. Cuộc số ng tươi đẹp vẫn đang chào đón, quan trọng là bạn có dũng cảm chìa tay ra hay không mà thôi!

Can đảm trước nỗi sợ hãi

Bữa đó, trời xầm xì mưa bão, tôi đứng trân trân ở quăng ngã tư ngay gần nhà, nhìn chiếc xe máy của người yêu phóng vụt qua. Sau lưng là một cô nàng tóc vàng, váy ngắn, boots cao, ôm chàng chặt cứng.

Tôi tưởng mình hóa đá, đến nước mắt đậu trên má tôi cũng đông cứng tự lúc nào. Thế mà hóa ra không phải, chỉ có nỗi đau quặn lên trong lòng, nỗi ám ức khi bị phản bội, bị dỗi gạt là trào dâng như sóng.

Tôi lui thủ bước về nhà, gào toáng tên người yêu trong điện thoại. Chàng ứ ớ vài câu rồi bảo tình ta thôi từ đây vĩnh biệt. Tôi nói những lời níu kéo, vãn vương, nhiều đến mức không nhớ nổi. Chàng chẳng bận tâm, vội vàng tắt máy, đầu dây bên kia còn vọng tiếng cười đùa lạnh lạnh, đầu như của cô gái tóc vàng. Tôi nằm vật ra giường, khóc một trận um trời, gởi đi đầm nước mắt.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, tôi xuống bếp tìm chút đồ ăn nhẹ và bắt đầu nhào bột, nặn bánh, nướng bánh và mang sang nhà chàng. Từ sớm, chàng đã nhắn tin bảo, “Hôm nay là một ngày mới, và anh sẽ yêu em nhiều hơn ngày hôm qua!”. Chúng tôi cùng ngồi ăn bánh ngọt và uống trà xanh trong khu vườn đầy nắng của nhà chàng. Chàng cảm ơn tôi bằng một nụ hôn thoáng vị trà xanh trước khi cả hai người cùng bắt đầu ngày mới. Tôi nghĩ, trên thế gian này, nơi mùa đông không thể khiến người ta biếng lười, ngủ nướng, ảt hẳn chỉ có thể là trong trái tim hai chúng tôi, trong tình yêu của tôi và chàng.

Chắc bạn đang thắc mắc và băn khoăn lắm trước hai “phân cảnh” trái ngược của cùng một chuyện tình. Một chia lìa, một yên vui. Một đón đau, một nô ng ấm. Và... một thật, một giả. Sáng nay tôi vẫn ngồi cạnh chàng, để tay mình nắm yên trong tay chàng, và chúng tôi hạnh phúc. “Viễn cảnh” chàng phóng xe trên phố, sau lưng là cô gái lạ ấy hoàn toàn không có thực. Một trong số cả tá giấc mơ “xấu xí” tôi gặp phải bao ngày. Không hẳn luôn luôn. Nhưng thường xuyên, thì có.

Tôi chưa bao giờ kể với chàng về nỗi sợ hãi, đau đớn của mình khi chàng bước ra khỏi cuộc đời tôi như thế. Tôi giấu nhẹm nỗi sợ đó cho riêng mình và dồn chúng vào việc thương yêu chàng nhiều hơn nữa. Chỉ có như vậy, giấc mơ mới không trở thành hiện thực. Dần dần, tôi học cách làm quen với những giây phút thót tim và nhói lòng, lấy đó làm động lực để yêu chàng nhiều hơn, chăm chàng nhiều hơn. Băn khoăn cả trái tim, và băn khoăn cả những âu lo không rõ hình hài.

Bạn tôi bảo, khi thương yêu một người đàn ông, điều tôi kị là để anh ta biết mình luôn sợ mất anh ta, sợ anh ta bỏ rơi, sợ tình yêu anh ta buông lơi trái tim mình. Ngay cả khi điều ấy là có thật. Bạn tôi tin vào điều ấy và làm đúng như thế thật.

Chàng thường bảo, anh chàng người yêu của một cô bạn tôi thật sượng. Tôi nghiêng đầu, vờ nhéo tay chàng một cái và hỏi, “Sao nào? Anh cũng thích được như thế hả?”, thì chàng lắc đầu quây quây khiến tôi phì cười. Không phải bạn tôi không yêu chàng trai kia, nhưng cái cách bạn “giữ” chàng khiến chúng tôi có cảm giác bạn không hề bận tâm, lo lắng hay dành “đủ” sự quan tâm cho chàng. Bạn bảo chàng tự do, nghĩa là muốn sao được vậy, gặp ai, thương ai, hẹn hò ai cũng mặc. Miễn rằng tuần ba buổi hẹn hò, hai tháng một dịp đi chơi xa, thế là ổn.

Nhiều bữa, bạn ngồi bên tôi, lơ đãng nhìn ra ngoài trời thẳm mắc không rõ giờ này chàng đang làm gì nhỉ. Tôi đưa điện thoại cho nàng bảo hỏi thử coi thì nàng gạt đi, nói quá sợ mất mặt một người chỉ khiến người ấy biến mất thật. Ừ, nàng luôn chế cười cách yêu thương của tôi, nàng bảo tôi đại làm sao khi quần quanh bên ý nghĩ nhất định phải có chàng bên đời.

Nhưng rồi cuối cùng, mặc bao sự “thờ ơ cố ý” và “can đảm có thừa” của nàng, chàng ta vẫn tung tăng bên tình yêu mới.

Người phụ nữ mạnh mẽ, thương yêu cũng mạnh mẽ, không thể mang trong mình những nỗi sợ như thế. Nó khiến chúng ta yếu đuối, hèn kém và đón đau khi mất mát. Nó thậm chí còn khiến tình yêu của chúng ta sớm tàn.

Khi nghe nàng nói những điều ấy, không dung tôi nhớ ngay đến bộ phim “Kị sĩ bóng đêm nổi dậy” từng làm mưa làm gió các rạp chiếu phim một thời. Bộ phim hành động giả tưởng rùng rợn với những cảnh quay đẹp mắc. Nhưng tất cả những gì tôi còn nhớ lại chỉ là một câu nói rất ngắn của một nhân vật trong phim, dành tặng Người Dơi, người luôn tự tin và tự hào rằng mình không sợ chết, thậm chí cả cái chết. “Mỗi người trong chúng ta nên có ít nhất một nỗi sợ hãi. Không phải để nó nhấn chìm ta xuống, mà nhờ nó ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn”. Vì nhờ nỗi sợ hãi rằng những người mình thương yêu, hay thế giới mình trân trọng có thể bị tổn thương mà Người Dơi đã gắng sức thoát khỏi nơi giam cầm để ra cứu thế giới.

Chuyện tình cảm đôi khi cũng thế. Cảm giác âu lo khi nghĩ đến viễn cảnh người ấy rời xa mình đâu có nghĩa ta phải kiểm soát người ấy một cách điên cuồng, mà chỉ đơn giản là cần thêm một chút gìn giữ, thêm một chút cố gắng.

Mạnh mẽ nhiều lúc cũng tốt, nhưng cho phép bản thân yếu đuối, mềm mỏng một chút trước tình yêu đáng trân trọng nhất của cuộc đời, không phải rất tuyệt ư? Bởi ít nhất, sau này bạn cũng sẽ không bao giờ phải hối hận khi đã không đưa bàn tay ra nắm lấy tay người ấy mà ấp ủ, mà nặng lòng...

Sáng nay, như mọi ngày, tôi vẫn nướng bánh và cùng uống trà với chàng. Giờ nghỉ buổi trưa, tôi tranh thủ ra siêu thị mua tặng chàng một chút kẹo ngọt bỏ trong túi ăn tạm mỗi khi đói. Tôi mang thẳng đến cơ quan chàng, chàng nhìn tôi ngạc nhiên. Lâu rồi tôi chưa ghé công ty. Chàng cười, và tôi biết chàng vui. Tiện chỗ vắng người, chàng hôn lên má tôi thật nhanh. Và tôi biết mình hạnh phúc.

Tới giờ, tôi vẫn sợ mất chàng như thế. Thắng hoặc, giấc mơ ám ảnh xa xôi hiện về, nhưng hạnh phúc hiện tại đang nắm giữ, nhất định tôi không để nó tuột khỏi tay mình. Sợ hãi và mềm yếu, nhún nhường thì đã sao chứ. Miễn là trái tim tôi còn được bao bọc bởi tình yêu từ trái tim chàng.

Thương yêu rộng lượng

Một buổi sớm đương thu dịu mát, còn gì thú vị hơn việc ngồi buôn chuyện với cô bạn thân thiết thân, trên ban công ngập nắng của một góc quán cà phê cũ kĩ gần phố cổ. Cuộc hẹn gần nhất cách đây xa lắm. Chúng tôi mê mải chuyện trò, bao nhiêu sự kiện, cột mốc đánh dấu bị lãng quên nay được xới tung tìm lại. Thật tuyệt khi lại được thấy bạn cười. Rồi bạn kể về một cuộc thi viết bạn tham gia hồi tháng Ba, nhân dịp kỉ niệm ngày quốc tế phụ nữ, chủ đề là món quà đặc biệt và đáng nhớ nhất bạn đã từng nhận được trong ngày này. Bạn tôi duyên và đẹp. Từ thuở mới vào đại học cho tới khi bước chân vào chốn công sở, rồi ngay cả khi đã “theo chồng bỏ cuộc chơi”, bạn luôn là đồ i tượng sẵn đón, được vây quanh bởi cơ sở các anh chàng. Số lượng quà bạn nhận được hẳn là vô kể. Song cuối cùng, bạn lại chọn kể về hộp mĩ phẩm Pháp mẹ chồng bạn đã tặng vào ngày kỉ niệm mừng tám tháng Ba trong căn nhà chỉ có hai người phụ nữ.

Hơn một năm sau ngày cưới, chồng bạn đột ngột ra đi trong một tai nạn giao thông trên đường đi công tác. Bạn khóc chồng, mẹ chàng khóc con, tưởng như trời long đất lở. Từ đó, hai người quyết định nương tựa vào hơi ấm của nhau để sống. Khoảnh khắc nhìn thấy món quà nhỏ xinh được đặt trên bàn ăn và biết nó là món quà mẹ chồng bạn đã cất công chọn lựa và mua tặng, bạn đã rưng rưng nước mắt và ôm lấy mẹ chồng. Người phụ nữ ấy đã mất chồng năm hai chín tuổi và hơn hai năm sau, bà phải nói lời vĩnh biệt với đứa con trai duy nhất. Không có nỗi đau nào lớn hơn, nhưng bà gượng sức chịu đựng. Bà thương bạn tôi như con gái.

“Nếu nó còn sống, mẹ tin món quà này cũng sẽ dành cho con thôi, con gái ạ!”.

Bạn bạn chuyện cơ quan, đủ thứ hẹn hò với bạn bè bên ngoài. Nhưng bà chưa khi nào nặng lời trách móc, luôn giúp bạn chuyện bếp núc cửa nhà. Bà đã nghĩ đến bạn trong ngày dành cho phụ nữ toàn thế giới. Còn bạn chưa khi nào nghĩ đến chuyện mua tặng bà một món quà để cảm ơn.

Hôm đó, tôi có rủ bạn đi ăn trưa ở quán bún chả nổi tiếng nhất nhì Hà Thành. Bạn cười, lay lay tay tôi hẹn dịp khác. Mẹ bạn đang chờ ở nhà, lâu lắm hai mẹ con mới có một ngày rảnh rỗi để cùng vào bếp. Tôi cũng cười và chợt nhận ra, bạn đã không còn gọi người ấy là “mẹ chồng”.

Hồi học đại học, chúng tôi được học rất nhiều giáo viên đã từng du học nước ngoài. Vô khối kinh nghiệm được sẻ chia. Những kiến thức không thể bỏ qua. Những bờ ngõ đủ khiến người ta trào nước mắt... Sau tất cả, tôi lại chỉ nhớ nhất câu chuyện mà cô giáo dạy môn Tài chính doanh nghiệp đã kể. Cô nhận được quyết định cử đi học khi mới chỉ kết hôn được vài tháng. Chồng cô là người tận tụy, luôn ủng hộ sự nghiệp của vợ. Nhưng còn mẹ chồng cô thì sao? Vừa sống chung chưa được bao lâu, ý tứ chưa rõ mà đã vội “bay”, cô chỉ lo mẹ chồng không ưng rồi hạnh phúc gia đình sẽ bị ảnh hưởng.

Hít một hơi thật sâu, tự trấn an mình về cơ hội khó có thể đến lần thứ hai, rút hết can đảm, cô thổ lộ với mẹ chồng và xin phép bà về chuyên tu nghiệp kéo dài gần hai năm. Không những không phản đối, bà còn căn dặn cô đủ điều, phải biết giữ sức khỏe, nhớ chăm chỉ và biết phân đầu. Bà nói “một người phụ nữ chỉ biết ở nhà và chăm chăm nấu nướng sẽ không thể trở thành tấm gương tốt cho con cái sau này”. Bà ủng hộ cô đi. Ngày cô bay, bà mua cả đồ ăn thức ăn kêu cô mang đi phòng những ngày chưa quen đồ ăn

bên đó. Bà còn hì hục giã thịt làm ruốc. Lọ ruốc của bà theo cô sang Anh, tình thương của bà theo cô trong suốt những tháng ngày bên đó.

Thời gian gần đây, đọc những bài báo kể về mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa mẹ chồng và nàng dâu, tôi lại nhớ đến câu chuyện của bạn, của cô giáo tôi, để thấy “la vie en rose”, cuộc đời vẫn còn tươi rói màu hồng. Những bất đồng, hiểu lầm, thậm chí xung khắc trong cuộc sống này là không thể tránh khỏi. Nhưng quan trọng là ta biết cách mở lòng để thương yêu nhau, để quan tâm tới một người ta đã nghĩ rằng mình không thể. Định kiến mẹ chồng – nàng dâu là một rào cản, nhưng rõ ràng nó không thể ngăn bước chúng ta đến gần hơn với người phụ nữ đã tặng ta người đàn ông tuyệt nhất trên đời. Hãy thử bắt đầu chuyện trò với mẹ chồng của bạn, bằng một lời cảm ơn chẳng hạn!

Tôi đã là cô gái già khi hai mươi tuổi

Buổi trưa thứ Bảy, sau khi nuôi dưỡng công việc còn tồn đọng của cả một tuần trời, cộng thêm việc tìm và dịch vài tin tức chứng khoán Mỹ, tôi chính thức bị stress. Đó chẳng phải là lần đầu tiên, nhưng chưa khi nào tôi thấy mệt mỏi đến vậy. Là cảm giác bải hoải và mất hết sức sống. Là cảm giác trong mình không còn chút sức lực để làm thêm bất cứ điều gì. Tôi tự hỏi bản thân mình để rồi chìm trong mớ câu hỏi tại sao mà chưa khi nào tìm ra lời đáp.

Tôi làm tất cả những điều này để làm gì?

Tại sao tôi cần cố gắng đến vậy?

Làm việc tới chết như này có khiến tôi hạnh phúc hơn?

Tại sao tôi lựa chọn nó chứ không phải cái gì khác?

Khoảnh khắc ấy, tôi bất giác nhớ tới một câu chuyện mình từng thích mê hời học cấp ba. Truyện kể về một cô nhóc đang học năm thứ ba đại học, đã lấp đầy những kẽ hở thời gian còn trống của mình bằng những công việc làm thêm, mục đích là để quên đi vết nứt tình cảm, khi người yêu cô lên đường du học mà không hứa hẹn ngày về. Dù vậy, cô không thôi đau đớn, dằn vặt. Cô mới tự hỏi rằng, thực sự người ta cần gì ở tuổi hai mươi, cần gì cho những năm tháng tươi đẹp chẳng bao giờ có thể trở lại.

Ra thủ đô trọ học ở tuổi mười tám, tôi đuối sức với quá nhiều khó khăn giống như bạn bè đồng trang lứa. Tôi học tập và tham gia vào đủ loại hoạt động xã hội trong và ngoài trường. Tôi tích cực và nhiệt

thành. Nhưng tới một thời điểm nào đó (tôi thậm chí không thể nhớ chính xác), tôi chợt nhận ra rằng mình nên kiếm một công việc nào đó có ích hơn. Cụm từ “có ích” theo định nghĩa của tôi chính là tạo ra tiền để đỡ đần cho gánh nặng của cha mẹ. Thế là đi làm. Chăm chỉ mua và lật giở tới nát bươm tờ báo *Mua và bán*, tìm đến địa chỉ ghi trên báo, để rồi bị lừa cả công lẫn tiền. Cũng từng bị quỵt kha khá “đồng vốn”. Thế nhưng đã trưởng thành, tôi lấy đó làm vui.

Có bạn, nói chuyện với bà chị họ hơn tôi hai tuổi nhưng do thi trượt hai năm thành ra lết đệt “vào đời” muộn hơn. Vừa làm luận văn tốt nghiệp, chị vừa xin vô làm kế toán cho công ty xuất nhập khẩu. Công ty làm ăn khá m khá, nói chung nghe qua chẳng đến nỗi nào, trừ một “tâm tư” to đùng ấy là, người ta đề nghị với chị rằng sau hơn một tuần quen việc sẽ bắt đầu thương thảo chuyện lương lậu, nhưng đã hơn ba tuần trôi qua và chuyện đâu vẫn hoàn đó. Với tư cách là người đi trước, tôi nói với chị về quyền lợi cần có, nói với chị về những việc mình cần làm để không bị thiệt. Chị đã nói với tôi về đam mê, về sự yêu thích công việc còn lớn hơn tiền bạc. Chị nói, kết thúc tháng đầu tiên sẽ chính thức nói chuyện về lương lậu. Tôi biết công việc kế toán vất vả thế nào chứ, tôi biết chị tôi thậm chí thi thoảng còn phải mang việc về nhà. Nhưng tôi thương chị thì ít mà muốn ra về ta đây thì nhiều. Ừ, em mà là chị em chẳng bao giờ nhận làm việc đó đâu. Ừ ừ cạc cạc như chị khéo người ta bóc lột tận xương tủy cũng chẳng hay.

Tôi mê viết lách từ nhỏ, từng tập tành cộng tác với nhiều tờ báo lớn nhỏ, thậm chí còn được giao trọng trách là biên tập viên cho một mục lớn trong tờ báo của trường. Cũng oai lắm. Nhưng giấc mơ về một ngày được thỏa sức cầm bút và viết ra những điều mình yêu thích của tôi nằm vện nguyên trong lòng ngực khi tôi phát hiện ra công việc mình đang làm: Chuyên viên phân tích đầu tư chứng khoán. Mới nghe tên đã thấy khô khan, và sự thực thì nó đúng là

khó nhắ n và không dễ nuố t như bạn tưởng tượng đầ y ạ. Những ngày đầ u, tôi quay cuồ ng và không sao “hòa nhập” nổi. Tới khi nuố t trôi những số liệu và dự đoán về đố ng cổ phiế u, tôi phát hiện ra cảm hứng và niề m yêu thích dành cho việc viết lách của mình đã cạn kiệt. Không phải vì đầ u óc tôi trở nên khô khan, mà bởi tôi tin rằ ng công việc mệt mỏi và nhàm chán này nhắ t định sẽ mang đế n cho mình nhiề u tiề n hơn trò viết báo nghiệp dư kia. Đam mê có quan hệ chi với tiề n bạc, kẻ “mộng du” thường hay nói vậy. Tôi thì hoàn toàn không mộng du rồ i. Được sự hậu thuẫn của tư tưởng đó, tôi lao vào kiế m tiề n, mệt mỏi nhưng chưa khi nào bỏ cuộc. Ngay cả khi bạn bè rủ rê tham gia vào dự án viết lách, tình nguyện, chụp ảnh... tôi cũng tìm thấ y mình giữa những cân nhắ c, bên nào hơn bên nào. Nhưng thực chấ t là bên nào lợi cho tôi hơn bên nào?

Những toan tính trong công sở ở lứa tuổi ấy còn là một trong nhiề u thú vui khó tin. Nhưng nếu ngay từ trước đó, người ta đã bán mình cho những toan tính nhỏ nhen, thì thật khó thoát khỏi tình trạng stress thường xuyên đeo bám.

Có cô gái hai mươi tư nào như tôi luôn tìm cách từ chố i các lời hẹn hò, gặp gỡ của hội bạn thân chỉ vì công việc còn đó. Công việc là chuyện cả đời, có thể gắ p, có thể không. Nhưng với tôi, công việc là số một. Tôi cần việc làm, tôi cần tiề n, tôi cần nó cho tương lai. Cứ như thế, như thế. Tôi đã số ng những năm tháng của tuổi ba mươi thuở tôi còn hai mươi. Điề u đó có thể vĩ đại thật đầ y. Nhưng bạn ạ, sẽ thế nào nếu một sáng tỉnh giấ c, bạn thấ y đầ u óc mình tro ng rỗng và không biế t mình cần tiề n để làm gì, tương lai bạn ra sao với tiề n đó? Và liệu bạn có ngạc nhiên không nếu tôi nói, rấ t có thể, chúng ta sẽ “già” và “chế t” theo nhiề u cách khác nhau, trước khi kịp hưởng thụ nó. Tôi đột nhiên ngộ ra và muố n nói với bạn nhiề u điề u. Nhưng thôi bạn ạ, ngay bây giờ tôi cần bước

xuống phố và tận hưởng những- niềm- vui- tuổi- hai- mươi của mình!

Tôi đang yêu một nàng Juliet

Hãy khoan nghĩ rằng tôi đang yêu một cô gái Ý tóc vàng mắt xanh. Hãy khoan nghĩ tới viễn cảnh tôi và người ấy phải đối mặt với sự cản trở, ngăn cách của hai dòng họ như Romeo và Juliet thuở trước. Tôi chỉ đang thờ dãi khi nghĩ tới sự đồng danh và lãng mạn “cả mùa” của nàng trong một buổi chiều dài họ tôi nàng đi mua sắm. Lê la hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, thử hết đồ ng váy áo màu pastel nàng lại kéo tay tôi sang dàn đồ màu chói lóa. Bềnh kinh nghiệm của kẻ từng được “chỉ giáo” rằng, không nên kìm hãm sự sung sướng của các quý cô mỗi khi họ sa vào lãnh địa mua sắm, tôi lặng lẽ theo sau, chỉ ước sao mọc thêm hai, ba tay nữa để xách hết đồ quần áo nàng mua.

Khi ấy, tôi đang loay hoay ở quầy váy công sở và chờ nàng bước ra từ phòng thử đồ. Chẳng buồn dòm ngó xung quanh, tôi mở điện thoại và check qua những e-mail mới nhất. “Lợn Béo! Xem này, chiếc váy này cũng được đấy chứ nhỉ!”. Tôi thề, có hai cô nhân viên bán hàng và khoảng chục vị khách mua hàng nam có nữ có đang đứng trong cửa hàng có thể làm chứng, tôi gằn như chết đứng khi nghe thấy câu nói ấy và tiếp tục chết đứng lần hai khi nhận ra đó là giọng của nàng. Mà nàng, còn có thể gọi ai ngoài tôi cơ chứ. Thôi xong, “Lợn Béo” là biệt danh nàng tặng tôi từ thời hai đứa còn là bạn học cấp ba. Vì không “ưa” lắm nên tôi đã đầu tranh quyết liệt và nàng đã đồng ý chỉ dùng nó khi chỉ có hai đứa.

Mấy ông bạn cùng cơ quan của tôi tình cờ phát hiện ra biệt danh ấy trong một lần đi ngang qua bàn làm việc và đọc được đoạn chat

giữa tôi và nàng. Các lão cười vang và “chèn” tôi một bữa nhậu ra trò mới hứa không thổi chúng vào tai các em nhân viên trong công ty. Vụ đó được giấ u nhem trót lọt nên tôi tạm “tha” cho nàng. Nhưng nàng kêu tôi bắ ng cái tên chệ t tiết đó ở chố n đông người, ở chố n chỉ riêng sự xuấ t hiện của tôi đã là một sự “hạ mình” rấ t lớn như cửa hàng quầ n áo thì rõ ràng là quá đáng thật, quá đáng thật. Mặt đồ phùng phùng, tôi xách túi quầ n áo của nàng ra khỏi cửa hàng, bỏ mặc nàng hỏ i hả thay đồ ề và chạy theo. Giờ thì nàng biế t nàng đã chạm vào “mức tới hạn” của tôi rồi đầ y nhé!

Nàng đồng đánh, nàng điệu đà và khi nào cũng thiế t tha những điề u ngọt ngào trong tình yêu. Nhưng thế này thì rõ ràng là quá lắ m, quá lắ m. Còn nhớ, lúc mới quen nàng, tôi từng bị ấ n tượng mạnh bởi một cô nữ sinh khoa văn nhiề u mơ mộng, giành giải nhấ t cuộc thi sáng tác thơ cá p trường. Tôi nắ m vắ t tay lên trán, mơ mộng một ngày nào đó mình sẽ là người duy nhấ t xuấ t hiện trong những bài thơ của nàng. Ước mơ đó tôi chưa sở hữu hoàn toàn, bởi nàng thẳng hoặc vẫn lắ ng đắ ng nghĩ về ề những chàng trai ở đấ t nước xa xôi. Với sự độ lượng sẵn có, tôi không “chấ p”. Với tôi khi đó, khoảnh khắ c nàng níu tay tôi và bảo, “Anh này, mình quen nhau nhé!” đáng giá hơn tấ t thảy. Tình yêu với nàng đơn giản và màu nhiệm lắ m, chỉ là, “Mùi nước hoa của anh khiế n em không tập trung học bài được. Phải quyế t tâm làm quen với anh, làm quen với mùi hương đó để có thể bình tâm ngồ i học trở lại.” Thế là tôi và nàng quen nhau.

Từ hỏ i quen và yêu nàng, tôi cảm giác như mình đang dầ n bước vào thế giới “trên mây” của nàng. Cái thế giới mà mỗi lầ n gặp nhau đề u phải tạo ra một khung cảnh thầ n tiên. Không bị ngăn sông cá m chợ đế n mức phải nhìn nhau qua khung cửa sổ như Romeo và Juliet, nàng bảo tôi đứng ngoài song cửa cổng, nàng đứng

bên trong. Cứ thẹn thùng như thế suốt cả mấy tháng đầu thương nhau. Tôi cũng nhin.

Ngày tôi và nàng đi xe buýt qua đoạn đường hầm rất tối, tôi rút hết can đảm trong người cúi xuống hôn nàng rất vội. Nàng giật thót mình và trái với tưởng tượng của tôi, nàng đã m ngực tôi thùm thụp. Mọi người xung quanh nhìn tôi như thể tôi là một tên yêu râu xanh vừa làm điều tội lỗi. Quả tình, tôi chỉ muốn gào lên cho họ thấy rằng tôi không có tội gì hết, tôi chỉ vừa hôn môi người yêu của tôi thôi. Nàng bảo con gái khi yêu phải giữ kẽ, mà giữ kẽ nghĩa là khi nào cũng phải làm kiêu như thể mình còn “single” trong trắng.

Đấy, thi thoảng nàng cứ ngượng ngùng vì những điều rất bé và lãng mạn vì những thứ rất viễn vông. Như kiểu ra đường Hàn Quốc một ngày mưa tầm tã. Như kiểu nàng nặc đòi tôi đi tìm mua một bông sen tặng nàng khi mùa hạ đang dặt dứ nhau đi mát. Như kiểu một ngày hết giận nhau, nàng ôm tôi từ phía sau và bảo mỗi khi tôi giận dữ, tôi chỉ cần chạy xe tới và hôn nàng thật ấm, nàng sẽ từ từ bỏ qua cho tôi. Như kiểu gọi tôi, một lão (sếp) già, bằng cái tên “Lợn Béo” không thể... trẻ trâu hơn. Như kiểu nàng rom róm nước mắt nhìn tôi như thể kẻ đã phạm lỗi ở đây là tôi chứ không phải nàng.

“Sao anh lại giận? Tên ấy hay mà. Nghe tình cảm nữa!” (Đấy, nàng còn sử dụng ngôn ngữ của đám “teen teen” khiến tôi chạy hoài chưa theo kịp!).

Tôi đành chịu, quyết tâm... đổi cho nàng biết tay. Nàng lãng mạn, nàng đồng đánh, nàng trẻ con, nàng khi nào cũng khao khát những điều ngọt ngào rất bé. Tôi biết, rất biết chứ. Nhưng sự lãng mạn nào cũng rất cần giới hạn, ngọt ngào nào cũng có ranh giới không thể bước qua.

Nàng không đuổi theo tôi. Đó, thậm chí nàng không hề biết rằng cái biệt danh “chết tiệt” đó đã khiến tôi tổn thương như thế nào. Thậm chí, nàng (hắn) sẽ chờ đợi tôi đến và xin lỗi nàng, ôm nàng thật ấm và hôn nàng thật sâu như mọi khi. Nhưng lần này, tôi đã quyết tâm không làm lạnh trước.

Quyết tâm tới ngày thứ... hai thì tôi thấy nỗi nhớ nàng đã chiếm thắng tất cả. Mà, chẳng hiểu thế quái nào nàng không thèm nhắn tin hay gọi điện cho tôi lấy một lần. Không lẽ nàng ốm, hay nàng đang hẹn hò với một kẻ khác. Ý nghĩ ấy khiến tôi tức điên, và nhồi lòng một cách vô thức. Tôi dắt xe ra khỏi nhà, phóng thẳng sang nhà nàng nhưng mẹ nàng nói nàng đã ra khỏi nhà, tôi bấm số của nàng thì thấy máy không liên lạc được. Tôi lo phát điên, đi ngang biết bao phố xá với hi vọng tìm thấy nàng. Nhưng vô vọng. Nàng đi đâu được nhỉ, và nàng đi với ai mới được cơ chứ?

Gần như chán nản, tôi trở về nhà và thấy nàng đang ngồi chờ trước cửa căn hộ của mình. Tôi chạy tới, ôm chầm lấy nàng. Nàng bảo điện thoại nàng hết pin, không sao gọi được cho tôi. Nàng chờ tôi ở đây đã hơn một tiếng, vì nàng nhớ và rất muốn gặp tôi. Nàng không điện thoại hay nhắn tin trước khi đến vì muốn tôi bất ngờ.

“Tới nhà nhưng không gặp em, gọi điện em không bắt máy, dạo qua quán quen nhưng không gặp, em biết anh lo lắng lắm không hả?”.

Em gật gật, nước mắt rung rung. Lần đầu tiên tôi thấy những hành động lãng mạn tí hên của nàng không còn... “đáng ghét” nữa. Nàng kể rằng tháng trước nàng mang bức ảnh chụp tôi và nàng mặc áo đôi, mũ đôi và kính đôi đi thi cuộc thi ảnh đôi của những người yêu nhau. Và thật đáng ngạc nhiên, bức ảnh ấy được giải nhì, một voucher ăn uống ở cửa hàng sang trọng bậc nhất thành phố. Tôi

cảm thấ'y mũi lòng và thấ'y “yêu lại từ đầ'u” những sở thích và hành động “trên mây” của nàng.

“Em hứa sẽ không gọi anh bằ'ng cái tên â'y nữa. Anh đừng giận, đừng giận nữa được không?”.

Tôi ôm nàng thật chặt. Phầ'n vì cũng chưa biế't nên trả lời nàng thế' nào. Không lẽ tôi nói với nàng rằ'ng mình chẳng giận đâu và đồ'ng ý rằ'ng nàng sẽ gọi tôi bằ'ng biệt danh trẻ trâu â'y thêm nhiề'u lầ'n nữa. Nhưng nế'u nói rằ'ng tôi đang giận, nàng biế't đâu sẽ cuố'ng cuố'ng và đôi mắ't rung rung của nàng sẽ khiế'n tôi tan chảy. Thế' nên, tôi chỉ ôm nàng thế' này thôi. Ai rồ'i cũng sẽ có khiế'm khuyế't, nhưng thương yêu luôn khiế'n người ta có thể nhắ'm mắ't bước qua và sô'ng chung một cách dễ dàng cơ mà, bạn tin không?

Trái tim này, anh mua giá bao nhiêu?

Công chúng là những người dễ tính và dễ đổi thay thị hiếu. Thời gian này, họ đang ngả nghiêng, chao đảo với những phát ngôn gây sốc, với những vụ “mua, bán dâm” lộ liễu bị phát giác khắp nơi. Những phát ngôn kiểu “yêu mà không có tiền, cạp đất ra mà ăn”, hay “người đẹp mà t gì trong giao dịch nghìn đô”... được họ nhắc đi nhắc lại một cách khoái chí.

Tôi không phán xét cũng không có ý dạy dỗ ai, mà chỉ muốn kể vài câu chuyện nhỏ thôi.

Tôi quen một cô nàng, giàu chẳng giàu, nghèo chẳng nghèo, nhưng có “sở thích” kì lạ là luôn đòi hỏi người yêu “gửi tiếu kiện” vào cuối mỗi buổi hẹn hò. Nàng đồng ý hẹn, nghĩa là chàng sẽ phải bỏ ra một khoản kha khá để trả công. Tất nhiên là nàng nói rằng nàng rất yêu chàng... Nàng cũng yêu tiền của chàng như là lời nàng bọc bọc cùng chàng. Còn chàng, chàng yêu tất thấy những thứ thuộc về nàng. Gia cảnh chàng đủ khá khá, nên những yêu cầu của nàng chẳng thấm tháy vào đâu, không chút “xi nhê” nào hết. Trước giờ, nàng cũng chưa từng mang tiếu kiện đào mỏ. Ừ, có chiếc máy đào mỏ nào giàu ngang cơ mỏ vàng, có chiếc máy đào mỏ nào cần vàng như một thói quen và một bằng chứng chứng minh cho điều nàng gọi là “tình yêu”?

Hôm trước, trên một tờ báo, có bài viết: “Tâm sự của một đồng xu”. Tựa Chuyện kể về một công tử nhà giàu yêu một nàng... sắp giàu. Nàng giàu vì những món đồ chàng tặng, nàng giàu vì những đòi hỏi của nàng chàng luôn sẵn sàng đáp ứng, thậm chí cả những

món tiề n (được nàng cho là) nhân danh tình yêu... Để rô i, một ngày kia, phát hiện ra rằng tất cả chỉ là trò lừa gạt, nàng đã hành động như vậy với rất nhiều thằng bạn khác trong nhóm bạn thân của chàng, chàng trai mới hiểu ra rằng mình chỉ là một đồ ng xu lẫn trên sân, nằm trong sự điề u khiển của nàng. Nhưng, đế n thời điểm mà chàng phát hiện ra điề u này thì nàng cũng cao chạy xa bay. Hình như nàng đã... sắ p giàu.

Không chàng trai nào thích bị coi là mỏ vàng cho người ta đục khoét. Song cũng có nhiề u chàng trai chỉ xứng danh mỏ đồ ng nhưng cũng ráng công nhọc sức, đóng giả mỏ vàng, nuông chiề u người yêu mình từng chút một để rô i bất ngờ phát hoảng khi không còn nhận ra người mình thương yêu nữa. Tôi rấ t thích cách lập luận của người viế t bài trên, nghĩa là chuyện đồ ng xu, mỏ vàng, đục khoét đào xới, không chỉ là lỗi của phụ nữ háms danh, câ u tiề n, mà còn nằm ở những người đàn ông của họ, người đã sẵn sàng chiề u theo sở thích khó nhắ n ấy.

Ngay cả các phương tiện truyề n thông cũng đang “dội” vào chị em phụ nữ những ảo mộng, mơ ước về một mô i tình với chàng trai câ u hôn bắ ng dàn siêu xe, hay cũng đơn giản là đủ sức thuê hẳn một tâ ng của quán ăn để tạo bất ngờ cho người yêu mình... Hiệu ứng đám đông xảy ra tất yế u khi càng nhiề u phụ nữ ngoài kia được hưởng “sung sướng”, khoe với bạn dân thiên hạ niề m vinh dự đó. Đó chẳng phải lí do khi thấ y đàn chị “nô nức” khoe sang giàu bắ ng mọi cách, thậm chí cả bán dâm, cô nàng chưa tới mười tám tuổi – Phương Trinh – cũng hùng hô n tuyên bố có đại gia sẵn sàng chi cả nghìn đô ra để hẹn hò với nàng sao.

Đành rằng chẳng ai ủng hộ tư tưởng “yêu mà không tiề n cạp đá t ra mà ăn” của nữ hoàng đồ ló t Ngọc Trinh, nhưng thú thực tôi cũng không ưa lắm lí thuyế t AQ tuyệt đô i theo kiểu “một mái nhà tranh, hai trái tim vàng”. Song, tôi tin, cách tô t nhấ t để xóa bỏ lí

thuyết ấy, không phải là cô sống cô chết bám vào cái cọc nào đó, “nhẫn tâm” “đào mỏ”, biến tình yêu thành một thứ phương tiện kiếm chác, lợi dụng. Nhiều phụ nữ tin rằng họ chẳng mất gì trong những “giao dịch” ấy, nhưng đáng buồn thay, thứ họ đã lãng quên và đánh mất trên đường đời nhọc nhằn ấy, lại là thứ họ chẳng khi nào có thể lấy lại, lòng tự trọng và sự tự tin vào bản thân.

Vẫn biết kiếm được đồng tiền chẳng khi nào là điều đơn giản, lắm người mưu sinh vất vả đến mức trào nước mắt. Nhưng có nhất thiết phải mang trái tim, tình yêu của mình để trước mặt một người đàn ông và rao: “Trái tim này, anh mua giá bao nhiêu?” như vậy không?

Một chị bạn thân của tôi đã viết trên Facebook những dòng như thế này: “Tình phí, yêu tình này rất phí”. Tôi vội vàng nhấn “like”, chưa khi nào thấy hài lòng đến vậy. Chẳng ai có thể ngờ gì nhìn nhau cả đời, chấp nhận chết đói để nuôi dưỡng tình yêu. Nhưng tiền cũng chỉ là một nhân tố rất nhỏ để cấu thành lên hạnh phúc. Hãy để nó mãi mãi chỉ là nhân tố, đừng biến nó trở thành tác nhân phá hoại hạnh phúc của bạn!

Vì đâu mà bạn phải “cạp đất”?

Em họ tôi năm nay đang là sinh viên năm thứ ba đại học. Em xinh đẹp và giỏi giang. Em đảm đang đến mức có thể hình dung rằng, bà mẹ chồng tương lai nào cũng quý em hết lòng và luôn tìm cách sẵn đón ngay cả khi em và con trai bà đã quyết đường ai nấy đi. Bạn đã thấy “có vắn đề” chưa? Đúng rồi, cô nàng có nhiều mẹ chồng tương lai cũng đồng nghĩa với việc nàng đã đi qua một số lượng tình yêu kha khá lớn. Hiện tại, nàng đang yêu một chàng là con của ông phó giám đốc công an một tỉnh nhỏ. Nhỏ mà to, to mà nhỏ. Nhà chàng giàu, chàng là công tử bột, nhìn qua ai mà không biết.

Những năm tháng mới yêu tươi đẹp, không chỉ chàng mà ngay cả bố mẹ chàng còn hứa hẹn rằng, ngay khi hai đứa ra trường (chàng hơn nàng một tuổi nhưng thi trượt một năm nên coi như “đồng học”), “nhà trai” sẽ chi tiền để “đôi bạn trẻ” cùng nhau lên đường sang Anh du học. Màu mè và hứa hẹn quá trời, em tôi cũng tin rằng điều đó là có thật. Cho tới ngày bạn nhận được tin “bóng gió” rằng chàng của em (có thể 100%) sẽ đi du học, một mình. Hoàn toàn không có “slot” nào cho em. Ừ, ai cũng biết bỏ cả đồng tiền ra đầu tư cho con nhà người khác, ngay cả với tỉ phú, còn là chuyện khó tin.

Ừ, ai cũng biết người ta đâu dám chắc về tương lai, hạnh phúc của em và chàng ấy, nào dám đầu tư những điều lớn lao. Nghĩ “thông suốt” vậy mà em vẫn còn đau khổ. Em tự trách bản thân đã thiếu sót ở bước nào đó để đánh rơi lòng tin ở người lớn. Em hờn giận người yêu vì đã không biết cách “tư vắn”, thuyết phục cha mẹ

chàng. Em dỗi, em hờn, em cáu... Chỉ vì khoản tiền “trên trời rơi xuống” bỗng nhiên... lọt xuống hố sâu thiệt là sâu.

Thật khó để cho em một lời khuyên. Có chăng là sự nuối tiếc khi trước đây đã thà ghen tị mỗi khi em được người yêu cho tiền tiêu vặt trị giá bằng cả hai tháng lương của tôi, sự ân hận khi trước đây đã thà “tâng bốc” mọi tình mà em đang có, những khi nhìn thấy em nhận được những món quà đắt tiền, được đưa đến những cửa hàng sang trọng. Có phải chính tôi, và những người xung quanh em như tôi, đã và đang góp phần tạo nên thói quen “cần đại gia” và suy nghĩ “yêu mà không có tiền thì cap đắt mà ăn” trong em?

Sau một khoảng thời gian dài tự kỉ vì... tự trách mình, tôi cho phép bản thân AQ một chút. Rằng sự thật thì có ai mà không sợ bị “cap đắt”, nhưng việc tự xác định cách để xóa bỏ tình trạng đó lại là câu chuyện của mỗi người, là trách nhiệm của từng người đó. Không biết có phải vì tư tưởng sợ “trách nhiệm”, sợ “phạm tội” (đẩy em họ vào con đường... tội lỗi) hay không mà càng ngẫm tôi càng thấy rằng mình... chẳng có lỗi làm chi hết!

Này nhé! Tôi cũng ao ước có một người yêu vừa điển trai vừa “rộng túi” lắm chứ! Nhưng tôi có chờ đợi chuyện một chàng trai đó tiến đến mới bắt đầu học cách... để tiền hay không thì đáp án luôn là không. Cứ thử nhìn cách tôi miệt mài kiếm tiền bằng nhiều việc làm khác nhau, toàn thời gian có, bán thời gian có, tự do có... Bạn mới biết tôi đang cố gắng như thế nào.

Tôi cũng biết nhiều cô nàng có người yêu chuyên đi “xé hộp”. Nhưng bữa ăn nào nàng cũng đòi cua đòi tiền. Không phải để trưng bày thói “sĩ” hay kiêu như cách nghĩ của nhiều người. Chỉ là cảm giác được san sẻ và không mang tiếng “cây nhờ” hay “đào mỏ”. Hơn nữa, khi người ta có đủ khả năng để tự chu cấp, hà có gì ta đợi chờ sự “nâng đỡ” từ người khác.

Tôi nghĩ, đàn bà ai cũng vậy, được chăm sóc mọi mặt, nhất là mặt “tài chính”, ai mà không vui vẻ trong lòng, nhưng để giữ nhân cách, thể diện, giữ sự độc lập, vẫn nén sự hài lòng lại để từ chối. Tin hay không tùy bạn, nhưng có nàng nào nói không cần tiền, tôi tin nàng đó đang cố nói dối. Cái khác biệt là, nàng ta làm chủ tiền hay để tiền làm chủ. Tới tận bây giờ, trong mỗi giấc mơ hằng đêm, tôi vẫn ao ước có một đại gia nào đó bước đến, giúp tôi thực hiện những dự định lớn trong đời mà nếu không có tiền thì không biết khi nào tôi mới thực hiện được. Nào ai đánh thuê ước mơ.

Nhưng có lẽ, trước khi bị mọi người lên án rằng quá ảo mộng, tôi cần tỉnh giấc và nhìn vào thực tế thôi! Tôi nên uống thêm cà phê, làm ngày làm đêm nhiều hơn để bớt thời gian mơ (mộng) và cũng là để trở thành đại gia của chính mình.

Yêu một cô nàng không tuổi

Tâm sự của một gã trai U30 yêu một cô nàng có vẻ ngoài không tuổi...

Xin mời bạn làm quen với hai nhân vật chính.

Nàng: Một cô gái tài năng và xinh đẹp. Hơn cả, nàng của tôi đang sở hữu một vẻ- đẹp- không- tuổi. Còn vẻ đẹp không tuổi là ra sao hay như nào, xin hãy kiên nhẫn đọc tiếp phần sau sẽ rõ.

Tôi: Cái này cũng khó nói lắm. Tôi nghĩ mình cũng trẻ trung và có tài đấy chứ. Nhưng cái tươi trẻ của tôi thật khó khi “bị” đặt cạnh nét “không tuổi” của nàng.

Là như này!

Thuở mới quen, nàng bảo yêu tôi bởi nét chín chắn trên gương mặt tôi, trong cách cư xử của tôi. Chúng khiến nàng an tâm và mối quan hệ của chúng tôi cũng thêm phần chắc chắn. Gì chứ việc tôi được nàng đánh giá là hơn đứt những cậu bạn bạn bè cùng tuổi hay hơn nàng một, hai tuổi... khiến tôi sững run người. Phụ nữ lạ lắm, mạnh mẽ đến đâu cũng luôn thích được chở che, bao bọc. Tôi hiểu điều đó, và tin rằng vẻ ngoài điềm đạm và mang nét thâm trầm của một... ông già đã giúp tôi chinh phục nàng. Có hề gì chứ, miễn là nàng thuộc về tôi. Thế là ngon rồi!

Mật thơm nào đâu dễ húp. Lăn đầu tôi dẫn nàng ra mắt hội bạn, vài lão láu cá trong đám nửa đùa nửa thật hỏi nàng đã đủ tuổi chưa, kêu tôi cẩn thận kéo dính với con gái nhà lành chưa đến tuổi vị

thành niên là... vô tù như chơi. Nàng cười hớn hở. Cười quá đi ấ y chứ, vì nàng trẻ và đẹp, nàng biế t điề u đó nhưng luôn muố n được nghe lời nhận xét “nghìn năm như một” đó từ những người xung quanh. Nàng vui, còn tôi thì buồn. Hơ! Chẳng phải tôi ganh tị với nàng, chỉ là tôi không thích cách tụi bạn châm chọc và nói rằ ng tôi chẳng xứng với nàng thôi. Tôi cũng chẳng thích cách nàng cười đùa và đón nhận những tán dương mà quên mấ t rằ ng có một “lão già” đã đưa nàng đế n đây. Và lẽ ra, lão ta mới là nhân vật chính. Thôi thì đành tự nhủ, “lady first”, mà “lady” càng đẹp thì lại còn là “bô ” của “first” ý chứ! Tôi mà hờn dỗi hay cáu bẳn bây giờ, mấ y con “hà mã” kia nhấ t định sẽ được thể nói tôi già mà không biế t chiề u chuộng, nói tôi già không đua kịp giới trẻ (trong khi mấ y ông ấ y cũng đâu hơn gì). Hẳn khi đó, nàng sẽ quay sang tôi tỏ vẻ thương hại và tình yêu của chúng tôi cũng theo đó đi tong. Nhưng nhớ này, tôi là một gã trai sành sỏi, sành ngay trong cách yêu và sỏi trong chính cách quản lí tình yêu đó. Nên là tôi im lặng và cười như mở cờ thôi.

Nhưng rắ c rô i nào đâu đã chấ m dứt. Tôi đã nói với bạn rằ ng nàng của tôi rấ t năng động chưa nhỉ. Nế u chưa thì để tôi kể cho bạn nghe về bảng thành tích của nàng. Nàng là cử nhân mới ra trường được... hai năm, nàng kinh qua rấ t nhiề u công việc khác nhau, chức cao chức thấ p, nhà nước, tư nhân hoặc phi chính phủ. Những tiêu chí đó với nàng dường như chẳng còn quan trọng. Nàng thích thì làm, chán thì bỏ. Như vài tuầ n trước, nàng hứng chí vì được phía Hàn Quố c tài trợ tham dự hội nghị Châu Á - Thái Bình Dương về vấ n đề nước, nàng bỏ ngay công việc đang làm và lên đường sang đó chu du và làm việc. Trở về , tấ t bật tìm kiế m việc làm mới, nàng cũng chẳng hê êu than. Vì với nàng, được đi, được gặp gỡ và chuyện trò với những người mới luôn nằ m ở đầ u bảng danh sách ưu tiên.

Sau khi nàng về nước, tôi thấ y vài cậu nhóc người nước ngoài nhảy vô tường Facebook của nàng viế t vài dòng tán tỉnh vu vơ, khen

nàng trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật. Nàng nhiệt tình nhấ n “like”, bỏ mặc tôi với lửa tức giận kèm lửa ghen bô c lên ngàn ngút. Những bức ảnh gửi về từ bên kia biên giới cho thấy nàng đã có những tháng ngày hội nghị thật vui bên đám “đàn em” kia. Xem chừng nàng phấ n khích quá ha!

Nế u chuyện chỉ có vậy, tôi cũng chẳng thêm mở miệng ra tranh cãi với nàng làm chi cho nhọc công. Mấ y “thấ ng em” của nàng còn tỏ vẻ quan tâm bắ ng cách sắ m soi từng bức ảnh của nàng, và bình luận một cách “thân tình” rắ ng trông tôi chẳng khác nào... bô c nàng. Này này, vừa phải thôi nhé! Tôi chỉ hơn nàng có ba tuổi và cái độ nhọc nhắ n, vắ t vả trong công việc cũng chỉ có khả năng đẩy sự cách biệt đó tăng thêm một, hoặc hai tuổi mà thôi. Cay cú là thế, á y vậy mà nàng chẳng chịu thanh minh giúp tôi một lời, chẳng thêm an ủi tôi lấ y một câu. Nàng coi như thể đó là điề u đúng nhấ t trên thế giới, chẳng có gì để nói thêm.

Áng chừng sức chịu đựng của tôi vẫn là chưa tới hạn, nàng còn “bô i bô” thêm bắ ng những câu chuyện về những “cậu em” bên Hàn, đẹp trai mà ga lăng hế t biế t, họ lại luôn cư xử với nàng như thể nàng là em út trong đoàn chứ không phải một bà chị hơn bọn chúng vài tuổi. Đàn bà con gái, ai được khen trẻ mà chẳng thích. (Luôn luôn) biế t thế, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn ghét cay ghét đắ ng... cách xưng hô “I – You” của tiế ng Anh. Nó xóa bỏ sự phân biệt trên dưới và khiế n các mớ i quan hệ trở nên không rõ ràng. Tôi ghét nó, chứ cũng chẳng dám ghét nàng!

Tôi đem nỗi khổ tâm ra kể với đám bạn, và lượm về cả tá lời khuyên. Hú họa thì bỏ quách nàng đi cho đỡ nặng đầ u, kiế m “bà” nào vừa tầ m mà yêu. (Mấ y ông này thiệt tình, yêu đương mà cứ làm như mua cái vọt câ u lông không thích tay thì lại bỏ vậy!). Chân thành hơn thì khuyên tôi cố gắ ng “không tuổi” như nàng để không lo “tụt hậu”. Cách này có vẻ hay đây! Thế là tôi, một gã trai vô n

được gắ n với những cụm từ như chín chắ n, trưởng thành, bèn tìm cách “hô i xuân”. Đầ u tiên là kiểu tóc và cách ăn mặc. Vì vụ này mà ngân sách của tôi hao hụt khá lớn. Bù lại, tôi được sếp tổng “khen” rằng ăn mặc quá xì- tin, không những thế, ông còn khuyế n cáo tôi chớ nên mang bộ đồ` đó mỗi khi tới gặp khách hàng. Hú vía! Thêm nữa, cách nói chuyện và nhắ n tin của tụi 9x và 8x đời cuố i, cực kì khó nhắ n nhưng vì sự nghiệp chinh phục trái tim người đẹp nên tôi phải cắ n răng thôi.

Đón đầu và khổ sở vậy mà nàng cũng chẳng hiểu cho. Tôi nhắ n tin kiểu xì- tin thì nàng kêu có phải tôi không thế, và đòi tôi bỏ ngay trò nhắ n tin “nhí nhồ” ấy đi. Mấ t bao công vậy mà giờ nàng gặt đi không thương tiế c. Tôi cũng đành ngậm đắ ng nuồ t cay. Có bữa, thấ y tôi trong chiế c áo pull và quầ n ngồ` kèm giày lười (style thời thượng nhấ t của đám thanh niên – theo tư vắ n của cô em họ), nàng cười phá lên và yêu câ u tôi đừng cưa sừng làm nghé. Vài người khách ngồ i bàn gắ n đó khe khẽ cười, tôi giận tím mặt. Bỏ về, mặc bàn tiệc đã được dọn sẵn.

Nàng lẻo đẻo theo tôi về` nhà, cũng chẳng thêm nói câu nào. Tôi bỏ vào phòng thay đồ` rô i ngồ i xem ti-vi, mặc dù đầ u óc treo tận đầu đầu không tài nào tập trung vào bộ phim hay chương trình nào đó trước mắ t được. Nàng vào bê p và nắ u nướ ng, nàng lặng im chứ không vừa làm vừa hát như mọi khi. Tôi cũng chột dạ, nàng cũng giận tôi sao...

Nắ u xong, nàng kêu tôi vào ăn cho nóng. Bụng đói cô n cào khiế n tôi không thể làm giá thêm, nhưng vẫn quyế t định không hé răng với nàng. Tôi mở tủ, tìm chai rượu và chiế c li cho nó ra vẻ bá t câ n. Bá t ngờ, từ đầ ng sau, nàng vòng tay ôm lắ y tôi. Nàng thủ thi những điề u rắ t khế. Nàng bảo nàng xin lỗi vì đã khiế n tôi hiểu lầ m. Nàng bảo nàng yêu tôi, yêu cả những nét cụ già và hơi cù lầ n của tôi nữa. Tôi vô`n định cự lại rằng thế sao nàng còn hào hứng

với đám “trẻ trâu” nhưng bỗng thấy lưng mình âm ỉ. Nàng nói, yêu tôi thêm nhiều lần nữa, và tôi hiểu rằng nàng của tôi đích thị là không tuổi. Nàng luôn muốn được khen trẻ, điều đó khiến nàng vui nhưng không có nghĩa nàng có ý chê bai tôi hay muốn tôi “phải” trẻ như nàng.

Ôi phụ nữ, thật là rắc rối quá mà. Cứ cuối ng cuối ng lên khiến người ta lo lắng, háo hức cái này, mong ước cái kia buộc người ta thay đổi, sau đó lại cười hề hề và bảo rằng cứ như thế này cũng tốt rồi. Tôi chỉ kịp nghĩ có vậy. Hình ảnh đôi giày thể thao hợp mốt mới mua lúc chiều ập đến. Tôi phải nhanh chóng tìm thấy ng đế nào để bán lại và thu hồi vốn thôi! Tôi bảo thế với nàng, nàng chỉ véo mũi và chê tôi to đầu còn đại. Ờ, tôi đại chỗ nào?